

Mimo siete 2

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Peter Štec</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé (2026)</u>	AI

O knihe

Mimo siete 2 je pokračovaním cesty Kaatje Aarendse za Arthurom Trystom v jeho hľadaní stratenej identity. Nespokojná a osamelá Kaatje sa ho rozhodne vyhľadať v nehostinnej namíbijskej púšti a napriek všetkému, zistiť pravdu o tom, kto vlastne je Arthur Tryst. Podarí sa Kaatje nájsť Arthura, jediného muža, ktorý jej prehádzal jej doterajšie priority?

Kapitola 1

Na Newton Street vo Windhoeku sa blížila záverečná v jednom malom podniku v nemeckom štýle. Mnoho ľudí sem chodí na pravé nemecké pivo, ktoré je v Namíbii napriek nemeckej koloniálnej histórii stále veľmi obľúbené. Mnoho Nemcov tu i ostalo a ich kultúra tu ostala s nimi tiež. Nemecký jazyk sa už síce nepoužíva tak často, v celej krajine dominuje angličtina, no nájdu sa tu i afrikánske komunity a tiež i komunity khoisánske, či miešané černošské z priľahlých krajín. Je to krajina, ktorá sa rapídne zmenila po kolapse Juhoafrickej republiky. Mnoho ľudí predpovedalo skorý koniec Južnej Afriky, krajiny, ktorá sa inak ako „zlepenec mnohých, často voči sebe nepriateľských kultúr“ ani nedala nazvať. Istý čas sa považovala za najvyspelejšiu a najmodernejšiu krajinu Afriky, ktorá samotnú Namíbiu i okupovala. Iste, ani Namíbia to nemá na ružiach ustlané, najmä kvôli suchému podnebiu, nemožnosti nič dopestovať, fakticky len dvom prístavom, kam sa musí všetko dovážať zo zahraničia, dlhoročnými spormi medzi obyvateľmi s veľmi odlišnými príjmami a relatívne slabou ekonomickou silou.

Pravda, po kolapse Juhoafrickej republiky a prechodu na supermoderné technológie v USA a Európe, sa Namíbia stala zvláštnym útočiskom pre ľudí, ktorí majú technológie už plné zuby. Dokonca si zvykli používať staré mobilné siete a analógové prijímače. A Namíbia sama pochopila svoj smer rozkvetu – zapracovala na jednoduchšom prijímaní cudzincov, ponúkla im množstvo výhod, ale za určitú cenu – doklady musí mať každý z cudzincov a keď sa ten niekto zapojí do trestnej činnosti – je vyhostený a môže sa uchádzať o právo žiť v Namíbii až o desať rokov.

Napriek tomu sa Namíbia nestala miestom pre utečencov. Mnoho ľudí sem prichádza s víziou jednoduchšieho života a mnoho cudzincov

tu rozbehlo i svoj biznis. A vďaka tejto selektívnej imigrácii je minimálne Windhoek už konkurencieschopným mestom, viditeľným na mape sveta.

Kaatje Aarendse však nič z toho práve teraz nezaujímal. Ani to, že v podniku už takmer nikto neostal. Mala pred sebou poloprázdny krígel' a v sebe už päť pív, no stále sa cítila prázdna. Barman, ktorý jej ich nosil, ju trochu poznal, nie úplne dopodrobna. Ale teraz sa díval na osamelú a nešťastnú krásku a prišlo mu jej dosť ľúto. Už nikto nechodil a nemal čo robiť. Napravil si golier, vyšiel na verandu a sadol si oproti nej.

„Kaatje, zlatko, prečo si tak škodíš? Vieš, že ti pitie piva nepristane. Niečo sa stalo? Nevyzeráš šťastne.“

Kaatje ďalej hľadela do ustálenej peny svojho piva, prstami prechádzala po kvapkách kondenzácie, keď si zastrčila za ucho zatúlaný blondávy pramienok vlasov: „Myslím, že sa neviem pretvarovať, že je všetko v poriadku, že Jochen?“ Dlho si usrkla, cítila horkosť piva, ktoré jej už ale akoby vypálilo chuťové bunky. Chutilo, ale už je šieste – možno iba jej zmeravel jazyk z toľkého pitia.

„Arthur,“ pokračovala tichým hláskom, „chýba mi. Nie, nie je mŕtvy. Len... stratený. Nieкто mu ukradol identitu a on sa rozhodol, že si ju nájde sám, niekde v tejto krajine sa snaží znova nájsť sám seba. A ja som tu, pijem pivo, pretože nemôžem robiť nič iné.“ Zasmiala sa krátkym, trpkým smiechom. „Patetické, však? Som zamilovaná do ducha.“

„Nie, nie je, Kaatje. Myslím, že existuje chlapík, ktorý sa špecializuje na také prípady, či skôr databázy? Nevie. Nejaký von Riemsdyk, *ich denke?*“ Jochen pokrútil hlavou, akoby zabudol, že Kaatje hovorí po anglicky. „Prepáč. Len hovorím, že vždy existujú ľudia, ktorí vedia pomôcť.“

Kaatje zamrzli prsty na pohári, pomaly otočila hlavou, jej plachý úsmev zmizol a nahradilo ho stuhnuté napätie v jej pleciach. „Rino,“ vyslovila to meno tak opatrne, ako len vedela, „Rino von Riemsdyk. Skvelý? Jasný. Problémový? Si píš!“ Odmlčala sa, pohľad jej opäť klesol na stôl a prstom prešla po viditeľnom škrabanci po dreve. „Ale je... komplikovaný. Máme spoločnú históriu. A nie príliš dobrú.“

Pozrela sa na Jochena s nečitateľným výrazom v tvári: „A čo by som mu vôbec povedala? *Vieš nájsť muža, ktorého vymazali?* Vysmial by ma. Alebo ešte horšie, pozrel by sa na mňa tým pohľadom, ktorý tak neznášam – že ho otravujem *s maličkosťami*.“

„Pán Riemsdyk má pravdepodobne tiež problémy. Videla si ho niekedy v posledných mesiacoch? Ja nie. Pokiaľ ide o skrývanie sa, niet šikovnejšieho človeka. A myslíš si, že tvoj Arthur sa ho tiež snaží nájsť?“

Kaatje zatajila dych, prudko sa nadýchlá a pod vyblednutou žltou košeľou sa jej zdvihla hrud'. Nepozrela sa na Jochena, ale jej profil bol strnulý, sánka stiahnutá. Siahla si na jednu z pierkových náušníc, ktoré mala tak rada.

„Nie, nevidela som Rina už... mesiace. Nie odkedy...“ jej hlas sa zastavil a prstami pomaly krúžila po okraji pohára, „odkedy mi povedal, aby som sa Arthura zbavila.“

Otočila sa k Jochenovi, oči má tmavé a skúmané. „Ty niečo vieš, však? O mne. O tých... pochybných veciach,“ jej hlas sotva hlasnejší od šepotu.

„Nie, veľa toho neviem,“ rýchlo dodal Jochen, „mám len nejaké podozrenia. Ako sa pozeráš okolo seba. Ako hľadáš zrkadlá, aby si videla aj za seba. Pretože ja robím to isté,“ Jochen povedal posledné slovo takmer potichu, „ľudia si totiž myslia, že Namíbia sa stala rajom pre ľudí, ktorí sú unavení z elektronického sveta okolo seba. Ale ten prílev ľudí vytvoril... povedzme že – novú zločineckú sieť. Takže

musíme byť opatrní, Kaatje. Ľudia, ktorí sem prichádzajú – je na nich niečo podozrivé.“

Kaatje prižmúrila oči a skúmvým pohľadom si prezrela Jochena – nepoznala ho až tak dobre, ale toto jeho priznanie znamenalo viac, než si doteraz myslela – Jochen nie je len takým obyčajným barmanom a čašníkom. Zrejme sa vyzná, podobne ako ona. Pomaly si usrkla z piva.

„Môj otec hovorieval, že púšť tajomstvá neukrýva. Len ich pochováva hlbšie,“ jej hlas sa znížil, „ale máš pravdu. Tí noví... pohybujú sa ako duchovia. Žiadna história. Žiadne korene. Len tu proste... sú.“

„Rino sa skrýva, pretože ho niekto prenasleduje. Veľmi pochybujem, že je to niekto z nás alebo tvoj Arthur. Možno nejaká skupina, ktorú Rino odhalil. Pravdepodobne.“

Jochen sa rozhlíadol a zakryl si ústa, akoby chcel Kaatje povedať veľmi tajnú informáciu: „Môj starší brat má veľmi dobrého priateľa v policajnom oddelení Windhoeku. A ten mi povedal, že sa deje niečo zvláštne – zločiny páchajú už zosnulí ľudia. Alebo ľudia, ktorí nikdy Windhoek ani nevideli z lietadla, alebo nenašli prstom na mape. To znamená, že niekto, pravdepodobne tí istí ľudia, ktorí kradnú tieto identity, páchajú svoje zločiny v mene týchto ukradnutých identít.“

Kaatje to už počula, ale aj tak sa jej zatajil dych, keď to počula od niekoho ďalšieho. Jej kožená bunda ju zrazu akoby zvierala. Hľadela na Jochena s doširoka otvorenými očami. „To... spravili i Arthurovi. Vzali mu meno, jeho život... všetko. Urobili z neho ducha v jeho vlastnom príbehu.“ Potom sa pozrela na Jochena, jej výraz drsný a zraniteľný. „Myslíš si, že ich Rino odhalil? Preto sa skrýva? A Arthur... sa snaží nájsť Rina, pretože si myslí, že mu Rino môže pomôcť získať späť svoju identitu. Musím ho nájsť. Skôr ako ho nájdú oni.“

Jochen sa pomrivil na stoličke. „No ak je to prípad i tvojho Arthura, je možné, že ten zločin sa už plánuje niekým iným a ako hlavného

podozrivého použijú Arthura. Povedala si, že Rino chcel, aby si sa Arthura... zbavila, alebo niečoho podobné? Pretože to nedáva žiadny zmysel. Len pre prípad, že by chcel ochrániť teba alebo jeho. Ale nemôžem si byť úplne istý. Zdá sa mi, že sa nám niečo skrýva priamo pred očami a ak to prestane byť také skryté, môže to byť zlomový bod, kedy budeme... ako to povedať mierne... v prdeli?“ snažil sa zavtipkovať nemecký Namíbijčan.

Kaatje sa krátko, ostro zasmiala – prekvapilo to dokonca aj ju samu. Jochen dokázal dobre rozptýliť to rastúce napätie v nej. Zakryla si ústa rukou, pokrútila hlavou a na perách sa jej objavil prchavý úsmev, jej ramená sa trochu uvoľnili.

„Máš pravdu, Jochen. Nedáva to zmysel. Rino chcel, aby Arthur odišiel. Ale prečo?“ Nepokojne rytmicky poklepávala prstami o stôl. „Povedal si, že sa nám niečo skrýva priamo pred našimi očami. To je... presne to. Arthur je niekde tam vonku v púšti a snaží sa nájsť sám seba. A títo zločinci používajú mŕtve identity na páchanie svojich zločinov.“

„Možno Arthura len sledujú, aby ich priviedol k Rinovi. Nikdy nevieš, Kaatje.“

Kaatje sa znova pozrela na Jochena tým vážnym pohľadom, na ktorý už takmer zabudla, ale teraz sa jej znova vrátil: „Kamarát tvojho brata pracuje v policajnej spravodajskej službe. Môžeme... môžeme sa s ním porozprávať? Zistiť viac o týchto... týchto zlodejoch identity?“

Jej hlas bol tichý, ale skrývalo sa v nej to staré odhodlanie: „Musím ochrániť Arthura. Aj keď si to neželá.“

„Je to trochu nebezpečné, ale dám ti vedieť hneď ako budem mať viac informácií,“ Jochen si odkašľal a pokračoval: „Rino je pre mňa veľkým prekvapením vždy, keď s ním hovorím. No, nerozprával som sa s ním už mesiace, ale všetci hovoria, že je najlepší, však? Nedávno som začal dovážať naše pivo do Droëfonteinu. Už to nie je také tajomné

miesto ako kedysi. Potreboval som, aby Rino vytvoril zabezpečené sieťové spojenie priamo s Droëfonteinom. Priamo odtiaľto.“

Kaatje sa rozšírili oči. To práve potrebovala. „To... to nie je náhoda. To je súvislosť. Poznám tam jedného chlapíka. Je... je to dobrý človek. Veľa toho natára, ale vie byť nápomocný. Už dávnejšie pomáhal ľuďom dočasne sa ukryť v Droëfonteine.“ Zhlboka sa nadýchla, jej hlas zrazu pevnejší a odhodlanejší: „Musím ho nájsť, Jochen. Skôr, než bude neskoro.“ Pozrela sa na neho, v očiach prosebný, ale odhodlaný pohľad: „Pomôžeš mi?“

„No, nie som v tomto expert, ale predpokladám, že na tvojom Arthurovi tým zločincom až tak nezáleží. Jeho identitu používajú len na to, aby robili čokoľvek nezákonné, aby si kryli zadky a sťažili Arthurovi život – ak použijú jeho identitu, Arthura bude prenasledovať polícia, nie tí zločinci. A ja ich nepoznám, nikto ich nepozná... okrem... “ Jochen si znovu odkašľal a zrazu sa rozhlíadal, akoby chcel z tejto konverzácie vycúvať: „To je príliš nebezpečné, aj keď ten chlap radikálne zmenil svoje správanie.“

Kaatje aj zabudla na pivo. Videla tú Jochenovu náhlu zmenu. Plachá, váhajúca časť jej osobnosti sa chcela stiahnuť, nechať konverzáciu utíchnuť. Ale tá druhá časť, tá, ktorá Arthura zo srdca miluje, ktorá sa o neho bojí, sa naklonila dopredu a požadovala odpoveď. „Okrem koho, Jochen? Potrebujem to vedieť. Ak existuje niekto, kto pozná týchto zločincov, kto nám môže pomôcť nájsť Arthura skôr, ako bude neskoro... “ Ťažko preglgla: „Urobím čokoľvek. Aj keby to bolo nebezpečné.“

Jochen si vzdychol. „Myslíš si, že to zvládneš? Nerobím si žiadne ilúzie, nepoznám ťa tak do hĺbky, ale Kaatje – pozri sa, si krásna mladá dáma. A ak poviem to meno, vystavím ťa nebezpečenstvu. Namíbia môže byť najbezpečnejšou krajinou v Afrike koľko chce, ale prílev ľudí

zvonku je dosť pozoruhodný. A ak sa ti niečo stane... no spať pokojne nebudem.“

Tie slová ju zasiahli ako fyzický úder. Ten vzácny, tak priamy kompliment, z ktorého jej nabehli zimomriavky. Sklonila bradu a prstami sa hrala so svojimi žltými pierkovými náušnicami. Zdvihla hlavu, aby sa mu pozrela do očí, jej čierne oči odhodlané napriek hanblivosti. „Celý život som utekala, Jochen. Pred... pred vecami. Pred ľuďmi. Možno pred sebou samou. Ale Arthur...“ jej hlas sa stal nežnejším, keď ju takmer zaboľelo pri srdci, len čo vyslovila jeho meno, „Arthur je teraz jediný človek, ktorý ma núti prestať utekať. Zastaviť sa. Bojovať. A o mňa sa neboj. Zvládnem to. Musím to zvládnuť.“

„A kto sa postará o tvoj obchodík so suvenírmi na Goetheho ulici?“ Keď však Jochen uvidel, že Kaatje na jeho otázku ani snád' neodpovie, iba si vzdychol: „Benjamin Matengu. Má asi päťdesiat. Černoch, pohodový chlapík, veľmi inteligentný a vzdelaný. Nie ako ten mladík z Tanzánie, ktorý ho nahradil na čele pouličného gangu, ktorý Matengu vytvoril. No, pravdepodobne ti povie, že nevytvoril gang, ale skôr *obrannú dohodu* pouličných gangov z Namíbie, ako sú Khoisanci, Ovambovia, Hererovia, proti novým pouličným gangom zo susedných krajín – najmä z Južnej Afriky, ktorá sa teraz rozpadá, ale – ja osobne tomu neverím.“

„Ten človek ešte žije?“

„Áno, Kaatje, prednedávnom sa vraj vrátil zo štúdia v Amsterdame. Ja neviem, možno sa snaží byť prezidentom alebo aspoň starostom Windhoeku alebo niečo podobné. Aj keď je to pochybné, myslím si, že úprimne chce zmeniť mesto k lepšiemu. Ale hej, politika... nie je to moja šálka čaju.“

Kaatje sa poďívala na Jochena, jej výraz zmesou nedôvery a nastupujúcej hrôzy: „Myslíš si, že pozná týchto zločincov? Tých, ktorí používajú mŕtve identity?“

„Pravdepodobne ich pozná, nie po mene, to asi nie, ale podľa miest, kde sa schádzajú, čo robia a podľa mŕtvych identít, ktoré použili.“

Kaatje pokrútila hlavou, rýchlym, trhavým pohybom: „To nedáva zmysel. Matengu bol... bol ochrancom, svojím vlastným spôsobom. Udržiaval ulice čisté. Neobchodoval s kradnutými identitami.“

„To som ani nepovedal,“ bránil sa Jochen, „hovorím len, že možno pozná ľudí, ktorí ich používajú.“

„A že radikálne zmenil svoje správanie... čo tým myslíš?“

Jochen sa pozrel na svoje hodinky na zápästí. Naozaj je čas zavrieť. Ale napriek tomu pokračoval: „Ben chápe to, čo veľa ľudí nie – otvorene pohŕda tým, čo nazýva *africkou mentalitou*, myslí si, že je Afrika chudobná, pretože si ľudia neudržiavajú svoje domovy, spoločenské priestory a jednoducho hovoria *Dajte mi to* a na oplátku ponúkajú sekeru do hlavy. Ale nie som ten správny človek, ktorý by o tom mal hovoriť. Môže to znieť rasisticky alebo niečo také, *Ich weiss nicht*.“

Kaatje sa trochu upokojila, keď konečne dopila svoje pivo a krígel posunula Jochenovi: „Pomôžeš mi nájsť Matengua? Alebo aspoň... pomôžeš mi odovzdať mu správu? Cez priateľa tvojho brata? Alebo cez Rinovu sieť? Viem, že je to nebezpečné. Viem, že žiadam veľa. Ale Arthur je tam vonku, sám, a títo zločinci... používajú mŕtve identity. Ak sa k nemu dostanú... “

„Pokúsím sa. Ale pozor – Matengu je možno múdry, ale stále je nebezpečný. Jeho minulosť je pravdepodobne prešpikovaná ešte temnejšími vecami ako tá tvoja.“

Obaja sa postavili takmer narovnako.

„Je neskoro. Bar sa zatvára.“

Kaatje sa usmiala, konečne, aj keď to bol skôr zdvorilý úsmev. „Ja nemôžem len tak ísť domov a čakať. Nemôžem.“

Jochen musel s informáciou von. Presvedčili ho tie krásne čierne oči tejto Afrikánky. „Diazova ulica. Neviem presné číslo, ale myslím, že sú to dve číslice. Ale jednu vec o ňom viem – vlastní Ferrari, ale vždy jazdí na starom bielom Suzuki, takže nikto by nečakal, že má také drahé auto. A vždy ho parkuje pred bránou svojho domu. Aj keby bolo zničené vandalmi, nebude mu to vadiť.“

Kaatje si vzala z vešiaka za ňou svoju širokú fedoru a stiahla si ju tak nízko do čela, ako sa dalo. „Diaz Street, dvojciferné číslo. Biele Suzuki. Vždy zaparkované pred bránou,“ siahla do vrecka a vytiahla malý, ošúchaný zápisník a pero. Rýchlo tam čosi načmárala, stránku vytrhla a podala ju Jochenovi: „Toto je moje číslo. A adresa môjho obchodu na Goetheho ulici. Ak sa o niečom dozvieš – o Arthurovi, o Rinovi, o Matenguovi – zavolaj mi. Alebo príď do obchodu. Zvyčajne tam bývam do piatej, ale niekedy, keď robím tržbu alebo preberám tovar, tak i do siedmej.“ Strčila si zápisník späť do vrecka: „A Jochen, ďakujem. Za pivo. Za informácie. Za všetko.“

Otočila sa a vykročila do noci. Neobzerala sa. Len kráčala a v mysli si už plánovala trasu na Diazovu ulicu. Ale ako kráčala, napadla ju myšlienka, chladná a ostrá: Matengu. Muž, ktorý pohrda africkou mentalitou. Muž, ktorý chce zmeniť mesto. Muž, ktorý by mohol vedieť o mŕtvych identitách. Zastavila sa pod pouličnou lampou, poďívala sa na svoj vlastný tieň – obrys jej širokej fedory jej kreslil okolo hlavy svätožiariu. Vytiahla telefón, palec jej prechádzal po obrazovke. Mohla by zavolať Mattysovi Verdoornovi. Mohla by sa ho opýtať na Rina.

Mohla by sa ho opýtať, či je Arthur v poriadku. Ale nie. Ešte nie. Zajtra zájde za Matenguom.

Na druhý deň tesne pred obedom sa Kaatje bez väčších problémov presunula svojím autom južnejšie od Klein Windhoeku neďaleko Južnej priemyselnej oblasti Windhoeku. Podivne tichá ulička, akoby delená napoly krátkou časťou bez akýchkoľvek domov. Ale stále na africké pomery veľmi čistou a bezpečnou oblasťou. Domy sú tu opevnené vysokými múrmi, v Namíbii a hlavne v Južnej Afrike tak známymi – široké chodníky tu majú svoj význam, podobný ako i v Johannesburgu alebo Pretórii – aby mali nainštalované bezpečnostné kamery čo možno najväčšie uhly, v prípade nejakých vlámačiek. V Namíbii ich už toľko nebolo, ale v Južnej Afrike – neexistuje rodinný dom bez ochrany nejakou bezpečnostnou firmou, nie zriedka i s vlastnými slnečnými kolektormi, pretože Južná Afrika už nedokáže vyprodukovať ani len toľko elektriny, aby to vystačilo vlastnému obyvateľstvu.

Vystúpila, len čo zbadala bránu domu šesťdesiat sedem s bielym Suzuki, zaparkovaným pred jeho bránou, presne ako povedal Jochen. Zastavila sa na druhej strane a jej postava akoby splývala s tieňom veľkej akácie. Nenápadný, ale na africké pomery stále honosný dom s vysokými múrmi a železnou bránou. Ale akoby tam nikto nebol. Obzrela sa, či ju niekto nesleduje, či to nie je len jedna veľká pasca. Trochu zaváhala. Mohla by radšej zavolať Mattysovi. Alebo by mohla proste počkať. Ale na druhej strane nechce vyzeráť ako niekto kto bude špehovať okolie. Pozná zopár ľudí, ktorí sú až prehnane hákliví na podobných ľudí – len tak stojacich v obytnej oblasti, najmä ak tam ani nebývajú. A tak sa iba nadýchla, upravila si svoj klobúk, ktorý predtým nikdy nenosila, ale začala ho nosiť znova, lebo jej pripomínal Arthura. Pomaly prešla mlkvou ulicou k bráne a pozorovala ultramoderný interkom. Zvlášťne – keď k nemu natiahla ruku, vysunuli sa k nej malé tlačidlá. Takže Matengu kombinuje ultramoderné veci s archaickými

tlačidlami? Ešte zaujímavejšie. Napokon sa odhodlala a stlačila červené tlačidlo na interkome.

Chvíľa ticha. Potom praskanie.

„Áno?“ Mužský hlas. Hlboký, pokojný, černošský.

Kaatje ťažko preglgla: „Hľadám Benjamína Matengua. Volám sa Kaatje Aarendse. Potrebujem sa s ním porozprávať o... o mŕtvych identitách. A o mužovi menom Arthur.“

Chvíľami čakala, jej srdce búšilo v hrudi ako blázon. Potom interkom tíško zapraskal.

„Poďte dnu, Kaatje Aarendse. Brána je otvorená.“

Brána hneď krátko na to cvakla a otvorila sa dovnútra do dvora. Kaatje ňou prešla a i keď sa trochu bála, vedela, že si poradí. Matenguov dom vyzeral menej honosný, než aký Kaatje čakala. Ak má vo svojej obyčajne vyzerajúcej garáži svoje Ferrari, znamená to, že si tento chlap nepotrpí na prílišné obšívanie sa so svojím bohatstvom. Nechce byť príliš na očiach. Aj keď susedia o jeho aute možno i vedia. Možno nie.

Benjamin Matengu vyšiel zadnými dverami svojho domu. Vysoký, mierne zavalitý chlapík, ale nie obézny, vyzeral byť vo veľmi dobrej kondícii a že má svaly napriek tým pár kilám navyše, ktoré ale maskoval celkom dobre. Na sebe mal nadrozmernú oranžovú košeľu, ale v kombinácii s pekným oblekom, ktorý k nej zvláštne ladil. Benjamin je človek s nezameniteľným šarmom, ale sršala z neho zároveň i autorita, ktorá Kaatje trocha zneisťovala.

„Vitajte, slečna Aarendse. Vyzeráte dobre...“ podal jej ruku, ktorá bola takmer dvakrát väčšia ako jej, „ale zaujímalo ma, prečo sa taká kráska zaujíma o identity mŕtvych? Mal by som o nich vedieť niečo viac?“

Kaatje na chvíľu zamrzla na mieste, pohľadom si ho premeriavala. Zaváhala, ale i ona mu podala ruku. „Benjamin Matengu,“ prehovorila na jej pomery drsným, ale stále pokojným hlasom, „ďakujem, že ste ma prijali. Zaujímajú ma identity mŕtvych, pretože môj priateľ Arthur je nezvestný. Ukradli mu identitu. Niektu ju môže zneužiť na páchanie trestných činov, ak to už náhodou tak nespravil. Myslím... myslím, že by ste o tom mohli niečo vedieť. Povedali mi, že rozumiete uliciam.“ Priblížila sa o krok a jej hlas sa znížil do šepotu. „Musím ho nájsť, Benjamin. Skôr než bude neskoro. A myslím si, že mi môžete pomôcť.“

Benjamin sa na ňu pozrel podozrievavým pohľadom: „Slečna Aarendse, myslíte si, že poznám vášho Arthura – alebo niekoho, kto zmizol práve teraz? No, neviem. A prosím, povedzte mi, kto vás ku mne posielal? Už sa nevenujem žiadnemu pouličnému biznisu.“ Jeho hlas bol hlboký, ale nie nepriateľský. „Arthur... nemôžem povedať, že tohto chlapa poznám. Musíte mi povedať viac. Dáte si kávu?“ ukázal na svoj dom.

Kaatje prikývla a nasledovala ho do domu a očami prehľadávala interiér. Je to tak zvláštne obyčajný dom, ale cítiť v ňom poriadok a kontrolu, ale zjavne mu chýbala ženská ruka, ktorá by ho trochu ozdobila. Sadla si za kuchynský stôl a pozorne sledovala černocho, ako pripravoval kávu,

„Jochen Vichters,“ prehovorila nevýrazným hlasom, „tak sa volá ten, kto ma k vám posielal. Povedal mi o vašom Suzuki a tiež i o Ferrari. A o vašich názoroch.“ Naklonila sa dopredu, lakte opreté o stôl. „Povedal, že možno poznáte ľudí, ktorí používajú mŕtve identity. Nepovedal, že ich používate vy sám. Povedal, že o nich možno viete.“ Prstami prechádzala po kresbe dreva na stole. „Arthur Tryst je z Poľska. Je skvelý tanečník – klasických štýlov, všetkých. Je tu na pracovné vízum. Je to dobrý človek, Benjamin. Toto si nezaslúži.“

Benjamin uvaril dve rovnaké šálky tmavej kávy, vedľa jej šálky položil dve kocky cukru a do svojej dal nezvyčajne až štyri kocky. „Jochen Vichters... poriadne odvážny chlap. Je to ten s prepojením na políciu Windhoek?“

Kaatje prikývla: „Áno. Má kontakty. Vyzná sa.“ Odpila si z kávy, horkej a silnej.

Benjamin pokračoval: „Samozrejme, že som nepoužil tie prekliate ukradnuté identity. Osobne poznám veľa ľudí, ktorí takto zmizli. Ale to bolo už dávno.“ V očiach sa mu skrývala akási zvláštna, tichá a skrytá bolesť. Ale potom sa usmial: „Pracovné vízum... hm, slečna Aarendse, ste si tým istá? Ale dobre, pokúsim sa túto očividnú lož nevnímať. Zatiaľ. Takže – potrebujete nejaké mená, miesta alebo niečo iné? A moje názory na Afriku... čo majú s tým všetkým spoločné?“

Naklonila dopredu, lakte opreté o stôl. „Potrebujem mená. Miesta. Čokoľvek. Ľudí, ktorí používajú mŕtve identity. Tých, ktorí ukradli Arthurovu. Musím ich nájsť. A musím nájsť jeho.“

Benjamin si usrkol zo svojej presladenej kávy: „Vízum alebo nie, je mi to jedno. Len som si nie tak celkom istý, kto potrebuje klasické tance – tu – uprostred ničoho, kde ľudí treba neustále napomínať, aby si udržiavali aspoň aký-taký životný štandard, ktorý im je neustále ponúkaný.“ Jeho hlas trochu zagresívnal, ale okamžite zjemnil tón: „Nehovorím konkrétne o vás, Kaatje. Iba sa poďívajte, čo sa stalo v Južnej Afrike – belosi, ktorí tú krajinu vybudovali – odchádzajú. Sú nútení odísť. Mnohých z nich poznám. Z Pretórie, Bloemfonteinu, ale i Johannesburgu. Je tam doslova opačný apartheid! Černosi majú zrazu moc a miesto toho, aby krajinu zveľaďovali, ju ešte viac ničia! Nie všetci, to určite nie – ale ak ľudia pôvodom z Tanzánie, Zambie a odniekiaľ inde, ktorí žijú v Južnej Afrike, hovoria, že *bieli musia odísť*? A ak odídu všetci, čo urobia? Nevedia riadiť ten chaos, ktorý sami narobili. Videli ste tie cedule pri ceste Južnou Afrikou? *Od tohto bodu*

ste zodpovední za vlastnú bezpečnosť? To je riešenie tej šialenej kriminality?“

Iba naznačil, žeby najradšej buchol po stole, ale pokračoval: „Do Johannesburgu už nepremávajú vlaky. A Windhoek, ktorý mal stanicu zatvorenú po dlhé desaťročia, znovu funguje. A viete prečo tie vlaky nechodia? Vytvárajú priamo na neudržiavaných železničných tratiach chudobné štvrte! Sám som černocho, ale hanbím sa za iných, ktorí ani nedokážu žiť ako ľudia.“ Potom si vzdychol. „Ale čo už s tým narobím ja? Jeden proti miliónu. Možno toľko uvedomelých ľudí žije takto na celom kontinente. Ale podívaj sa – Namíbia ako taký experiment – nejako funguje. Nuž ale späť k veci...“ odpil si z kávy a jeho tvár zjemnela, „Kaatje, povedzte mi – milujete toho muža, tohto Arthura? Viete – láska je slepá a vy pre neho riskujete.“

„Áno,“ odpovedala hneď, tichým, ale pevným hlasom, „milujem ho. Viem, že láska je slepá. Viem, že riskujem. Ale je mi to jedno.“

„A prečo sa vlastne vôbec stratil? Urobil také niečo v minulosti, alebo vám povedal, kam približne išiel?“

Zdvihla zrak a jej čierne oči sa stretli s jeho. „Je nezvestný, pretože mu niekto ukradol identitu. Rozhodol sa ísť nájsť ju späť. A teraz... teraz je preč. A ja neviem, či je nažive alebo mŕtvy.“

„Snažil sa nájsť pomoc niekde inde?“ opýtal sa Benjamin a vytiahol niečo z vrečka a položil to na stôl. Bol to archaický vyklápací telefón. Odpil si z kávy. „Nemôžem vám priamo pomôcť, slečna Aarendse. Nie, keď nevieme, kde je. Možno by sme mohli premýšľať o tom, ako ho niekam vylákať. Ale tak, aby sa cítil v bezpečí.“

Kaatje jeho telefón príliš nezaujal. „Arthur je fyzicky nezvestný,“ prehovorila, „je proste preč. Neviem, kam išiel. Neviem, či sa snaží nájsť pomoc niekde inde. Nič neviem.“

„Zločinci, ktorí kradnú tie identity. Už to vzdali. Nechcú sa brániť technológii – chcú sa jej podriaďiť. Hovorí, že technológia je už nevyhnutná a každý musí byť sledovaný, kvôli ich *vlastnej bezpečnosti*. Samozrejme, že je to úplná kravina. Napríklad...“ ukázal prstom na svoj telefón, „táto starinka umožňuje telefonovať a posielať správy. A to je všetko. Viem o technológiách mnoho, aj to, že i SIM karta sa dá sledovať – preto používam mesh sieť a vlastný hardvér, ktorý SIM kartu vie zablokovať.“

Benjamin sa pozrel z okna, premýšľajúc o tom, ako Kaatje pomôže. Začal uvažovať nahlas: „Možno niekoho hľadá. Nevie. Dúfajme, že ešte žije. Ste si istá, že tu nemal nejaké pochybné konexie? Pretože tí cudáci používajú väčšinou už zosnulých ľudí alebo niekoho, kto sa im hodí na ich budúci zločin. Takže možno nejaký poľský tanečný inštitút – ak niečo také vôbec existuje vo Windhoeku alebo inde? Niekoľko ho musel poznať. Zamyslite sa nad tým – na aký zločin potrebujete poľského občana – možno na tom nezáleží, možno áno.“

Kaatje ho počúvala, pohľad upretý striedavo na jeho vyklápací telefón a striedavo na Benjaminovu tvár. Neprerušovala ho, myseľ jej pracovala na plné obrátky. „Neviem. Nevie nič o jeho živote predtým, ako sem prišiel. O svojej minulosti veľa nehovoril. Viem, že bol vo Walvis Bay a našiel ma cez Alfonsa de Portaga. Hľadá Rina von Riemsdyka. Ale ten je rovnako stratený ako on sám.“

Benjamin pokrútil hlavou. „Hovoríme o krajine, ktorá je možno taká veľká ako celá stredná Európa plus polovica Balkánu. Skúšali ste Droëfontein? To jedno miesto len pre Búrov? Myslím, že sú známi tým, že sa tam skrývajú ľudia pred vonkajším svetom – určite len bieli, ale nemôžem povedať, že som videl čierneho Poliaka.“

Kaatje sa pri zmienke o Droëfonteine zúžili oči. Už znova toto mesto? Tak žeby predsa len Arthur mohol vziať Mattysovu ponuku? „Arthur nie je Búr. Je Poliak. Nebol by tam vítaný. A raz už odmietol ponuku skryť

sa tam. Bola som pri tom.“ Nechcela Benjaminovi prezradiť Mattysovo meno – presne rovnako ako i pred Jochenom. Z čistej opatrnosti.

Benjamin sa opatrne zasmial: „Určite by Arthur potreboval povolenie od miestnej komunity, ale možno tam je! Droëfontein nepoužíva tie isté systémy ako my.“

„To nie,“ pozrela sa na Benjaminu s drsným výrazom v tvári, „ale možno bol už zúfalý. Možno sa bál. Možno sa tam išiel schovať pred ľuďmi, ktorí mu ukradli identitu. A aj keď s Droëfonteinom ako takým nesúhlasil, možno mu predsa len nič iné neostalo.“

„Droëfontein nie je nepriateľské miesto. Už nie. Zmenilo sa. Určite by som ho teraz mohol navštíviť aj ja! Len ako turista, ale aj to je pozitívna zmena. Áno, dobrovoľne sa izolovali od sveta, ale to neznamená, že s ním neudržujú kontakt. Nemôžu si to dovoliť.“

Benjamin potom vytiahol z vrečka svoju peňaženku a ponúkol Kaatje akúsi krikľavú zelenomodrú vizitku. Alebo teda skôr paródiu na vizitku. „Vezmite si ju. Už jeho služby nepotrebujem. Američan. Dosť zvláštny a otravný, ale svoju prácu si robí viac než dobre.“ Na vizitke boli len tieto slová: *Jaxon Vale. Ak ma budeš potrebovať, nájdem ťa skôr, než povieš „Som kráľovsky v prdeli!“* a pod tým jeho adresa a telefónne číslo. Kaatje si vizitku vzala, jej prsty sa dotkli krikľavého zelenomodrého papiera.

„Čo je to za chlapa? Súkromný detektív? Hacker? Niečo iné?“

„Všetko v jednom. Je to chlap, ktorý dokáže takmer všetko. Ak on nenájde vášho Arthura, tak potom už nikto.“ Dopil svoju kávu a výstražne ukázal na tú vizitku: „Ale pozor! Je to aj kráľovský blb. A je tiež drahý. Ale ak vám môžem nejako pomôcť – zaplaťte mu mojimi peniazmi. Malo by to stačiť, myslím.“ Uškrnul sa a z peňaženky vybral pár namíbijských bankoviek. Kaatje vyrátala, že mohlo by ísť pokojne i o tritisíc namíbijských dolárov. Odkedy táto mena posilnila, pokojne

môže ísť i o tisíc amerických dolárov. Potom Benjamin položil svoju šálku do drezu. „Som jeden z tých bohatších černochovo vo Windhoeku – to je pre mňa vreckové.“

Kaatje si peňazí príliš nevšimala. „Prečo už nepotrebuje jeho služby? Bol tiež nejak zapletený v miestnych gangoch?“

Benjamin Matengu sa znova otočil na Kaatje: „V biznise som urobil zopár veľkých chýb. Jaxon bol môj čistič, ak viete, čo tým myslím.“

Tá sa nadýchla a jej hlas sa znížil do šepotu. „Vyrovnáme sa potom, keď budem mať istou, že Arthura nájdeme.“ Peniaze teda nevzala a postavila sa. „Ale vezmem si tú kartičku. Zvážim toho Jaxona. Ďakujem, Benjamin.“

Otočila sa na odchod, ale potom sa zastavila a pozrela sa na neho s drsným výrazom v tvári, ale s malou dušičkou: „Ale skôr, ako odídem... povedzte mi jednu vec: myslíte si, že Arthur žije? Myslíte si, že existuje nádej, že ho nájdeme?“

Benjamin si vzdychol: „Všetko, čo môžem teraz povedať je, že napriek tomu všetkému je Arthur teraz slobodnejší, než bol pravdepodobne kedykoľvek predtým. Nikto ho nemôže sledovať. Môže sa objaviť, kedy a kde chce. Pozrite sa, môj otec vždy hovorieval: *Afrika potrebuje tvrdo pracujúcich mužov, nie filozofov*. Ale ja som si uvedomil z mojej vlastnej skúsenosti, že s veľkými nápadmi a otvorenou myslou prichádzajú lepšie príležitosti pre úplne kohokoľvek, aby svet okolo neho rozkvital. Takže sa opýtam naspäť: Myslíte si, že váš Arthur je niekto s veľkou myslou? Niekto, kto sa pripravuje na čokoľvek? Aj keď nepozná namíbijskú kultúru a ľudí, ale napriek tomu si dokáže nájsť cestu z problémov? Ak veríte, že je toho schopný – má veľkú šancu prežiť.“

Kaatje stála pri dverách, stále zvierajúc vizitku v ruke. „Arthur je proste skvelý,“ prehovorila tichým, ale rozhodným hlasom. „Je to

tanečník, takže má v hlave úplný poriadok, keď si musí pripravovať svoj tanec a kroky. A hlavne: pozoruje. Učí sa. Prispôsobuje sa. Je zvedavý. Je... vynaliezavý. Ale je tiež dôverčivý. Je láskavý. Nevidí v ľuďoch to zlé, až kým nie je neskoro. Preto mu niekto ukradol identitu. Dôveroval niekomu, komu nemal. Aspoň to si myslím, že sa stalo.“

Keď spolu vyšli z domu a nasadla do auta, chvíľami v ňom ešte sedela, než sa ním pohla naspäť domov. Nasledujúca zastávka: Jaxon Vale. Človek, ktorý už s Arthurom pracoval. A práve pri ňom sa Arthur zranil. Jaxon bude teda riadna primadona, alebo riadny fiškus, ktorý sa díva iba na svoj prospech. Ale ak je fakt tak dobrý, ako o ňom Benjamin hovorí, aj keď je drahý a riadny blbec, skúsi to. Benjamin sa ponúkol, že zaplatí, ale ona odmietla. Nechce byť nikomu dlžná. Nechce byť dlžná mužovi, ktorý ju vníma ako problém, ktorý treba vyriešiť. Zastavila pred svojím domom, ale z auta nevystúpila, iba vypla motor. Potom sa znova pozrela na vizitku. *Jaxon Vale. Ak ma budeš potrebovať, nájdem ťa skôr, než povieš „Som kráľovsky v prdeli!“* Kaatje sa zasmiala krátkym, trpkým smiechom. Už sa cíti, že je v prdeli. Arthur je stále nezvestný, srdce ju bolí a je sama v meste, ktorému je to jedno. Vytiahla svoj telefón – lacný, starý smartfón a vytočila číslo na kartičke od Benjaminu, prsty sa jej triasli. Zazvonilo raz, dvakrát, trikrát. Potom sa ozval hlas, drsný a americký. „Áno?“

Kaatje sa zhlboka nadýchla, hlas jej znel pokojne. „*Som kráľovsky v prdeli!* Potrebujem niekoho najsť. Volá sa Arthur. Je nezvestný. Niekto mu ukradol identitu. Moje meno je Kaatje Aarendse.“

Na linke chvíľu zapraskalo niečo ako statická energia, než sa ozval sebavedomý hlas človeka so silným texaským prízvukom. „*Kráľovsky v prdeli?* Super! Tú frázu som nepočul... no, od dnešného rána.“ Nastala krátka pauza, potom zvuk posunutia čohosi, akoby si naprával telefón pri uchu: „Jaxon Vale pri telefóne. Tak o čo ide, slečna Kaatje?“

Kapitola 2

Vietor vial Kaatje do vlasov cez otvorené okno Toyoty Land Cruiser, keď sa viezla s Jaxonom Valeom naprieč púšťou. Tento napohľad neohrabaný Američan šoféroval, obsluhoval počítač a fajčil – všetko naraz. A všetko zvládal. Kaatje sa nepozdával – tento človek neustále hovoril v číslach, vychvaľoval sa s jeho priamym a sebavedomým, rozčuľujúco očarujúcim hlasom s texaským prízvukom.

„Takže Arthur Tryst, tridsať tri rokov, krátke čierne vlasy. Nosí starú hnedú bundu a niekedy kovbojský klobúk. Tento.“ Kaatje mala Arthurov klobúk pri sebe. Chcela mu ho dať osobne.

„Áno. Občas prišiel do môjho obchodu porozprávať sa. O svojej minulosti veľa nehovoril.“ Nadýchla sa a jej hlas klesol, no pokračovala: „Naposledy, čo som ho videla... bol v mojom obchode a premýšľal, či by mal navštíviť Droëfontein alebo nie. Aby našiel Rina von Riemsdyka. Jeho pas a doklady sú preč a Rino možno vie viac. Ale ten je schovaný možno ešte lepšie ako Arthur...“

Jaxon sa zaškeril a povýšenecky odpovedal: „Rozmýšľaš príliš obmedzene, Kaatje. Hľadáš ihlu v kope sena. Nuž ale čo – ja som ten, čo zostrojil magnet.“ Odkasľal si, jeho hlas nadobúdala ten rozčuľujúco sebavedomý, prednášajúci tón, zatiaľ čo ťukal do počítača a Kaatje hneval tým, že nedával pozor na vozovku, ale aj tak ostával perfektne vo svojom jazdnom pruhu: „Najprv klobúk. Ako tak pozerám, určite by som vedel podľa neho lokalizovať i obchod, kde ho kúpil. Jediné, čo viem, je, že je kúpený určite v Namíbií. Tento typ kože sa do Európy nevyváža.“ Odmlčal sa a potiahol si z cigarety. Jeho neoholená tmavá brada z neho vytvárala obraz chlapa, ktorý sa o seba nestará, no vyzerá stále dokonale. „Po druhé, Rino von Riemsdyk – už som si ho preklepol, očekol s namíbijskými digitálnymi a analógovými čiernymi

trhmi. Robí to prefíkane, amatér. Maskuje sa nejakým nízkokfrekvenčným analógovým signálom, ktorý ho lokalizuje do národného parku Namib-Naukluft. Ale sám dobre vidím, že tam nie je ani náhodou.“

Potom sa rozliadol, akoby zabudol, že je v aute a poškrabal sa na brade. „A Arthur? Asi mu na ten jeho fejkový signál prišiel tiež, lebo v Rinovom okolí nie je nič okrem jedného blížiaceho sa auta, ktorého trajektória je v priamej kolízii s jeho polohou. Ale ako som to zistil? To je nadtľho. Podstatné je toto: Arthur žije. Momentálne je vo vozidle pohybujúcim sa na severozápad rýchlosťou približne tridsať míľ za hodinu. A nie je sám.“

Kaatje sa necítila pri Valeovi bezpečne, ale dôverovala mu. Musela. Pokúsila sa podívať na jeho zariadenie v očakávaní, že tam nájde stream Artuhrovej polohy. Nerozumela ani polovici z toho, čo povedal, ale istota v jeho hlase – arogantná a absolútna – jej stiahla žalúdok. Vie priveľa. I z jej vlasu by zistil, čo mala na obed pred desiatimi rokmi. Bez spektroanalýzy.

„Aha! Tu je, vidíš? Je v striebornom Land Cruiseri, s poznávacím číslom NAM 447. Dobrá voľba auta!“ namyslene nadhodil Vale, keďže obaja sedeli v takom istom, ibaže čiernom.

„Vieš o tom aute ešte niečo?“

Jaxon sa odmlčal a nafúkane stiahol čeľusť. Už to dávno vie, pomyslela si Kaatje.

„Vozidlo je registrované na schránkovú spoločnosť so sídlom na Kajmanských ostrovoch. Vraj ho vlastní niekto, kto podľa údajov nežije už asi rok. Klasika. Ale prečo vôbec ide v takom aute? Asi krytie.“

Asi? To je odpoveď od niekto, kto vie všetko?

Potom sa Jaxon odmlčal, vôbec sa riadeniu nevenoval, ale auto išlo stále rovno po asfaltke. „Aha!“ Ten Land Cruiser práve odbočil z hlavnej cesty na prašnú cestu. Mieri hlbšie kamsi – k nejakej budove. Daj mi minútu a zistím o nej všetko.“

Kaatje si to všimla na obrazovke – vlastne to ani nie je nejak extra ďaleko od ich súčasnej polohy. To ten Vale má také šťastie, alebo proste všetko vie?

„Aha! Stará biela budova s meteorologickým vybavením. A Arthur k nej kráča. A auto odchádza preč. Bude sranda.“

Na obrazovke sa objavil zašumený obraz zo satelitu. Meteorologická stanica. Možno opustená. Alebo možno nie. Dvere budovy mierne pootvorené. Arthur k nim dostal, na chvíľu sa zastavil, potom ich otvoril a zmizol vo vnútri.

„Aha! Stará meteorologická stanica asi hodinu od Droëfonteinu. Odbočujem. Za pár minút sme tam.“ Kaatje sa zatajil dych, no Jaxonov hlas ostal pokojný: „Už som vykonal analýzu štrukturálnej integrity. Budova je pevná, ale základy sa posúvajú – sedem centimetrov za rok. Arthur momentálne stojí v hlavnej pozorovacej miestnosti. Nie je sám. Je tam druhá osoba. Muž. Zvýšený tep. Drží zbraň – pištoľ ráže deväť milimetrov.“ Potom zase niečo naklikal do obrazovky a potiahol si z cigarety. „Videla si ten dron na streche môjho auta? Vyšlem ho k tej budove. Vydymíme ich odtiaľ von.“

Kaatje sa zháčila. „Jaxon! Nie je to nebezpečné?“

Američan sa na poďíval na Afrikánku, ďalej perfektne klikal do notebooku, fajčil a šoféroval. Ten chlap robí štyri veci naraz a všetky perfektne! Iba ten výraz – akoby pohrďal jej otázkou: „Vôbec nie. Na streche tej stanice je vetracia šachta. Je stará, ale prístupná. Dron tam hodí dymový granát. Je to iba zmes sódy bikarbóny a octu, plus zopár –

špeciálnych ingrediencií – ale všetko legálne a bezpečné. V plastovej fľaši.“

A potom začula bzukot a uvidela dron, ktorý pilotoval Jaxon. Len na sekundu, pretože ten dron bol značne rýchlejší ako jeho Land Cruiser. Asi by som mala prevziať šoférovanie ja, pomyslela si Kaatje, ten človek robí všetko naraz!

Obrazovka na notebooku sa rozdelila na stream zo satelitu a stream z dronu. A všetko pilotoval Jaxon tak precízne a bez námahy, že pochopila Benjaminove slová. *Je to idiot. Ale je najlepší.*

Dron sa veľmi rýchlo dostal k budove, stream prenášal i jeho bzučiaci zvuk. Priblížil sa k streche budovy, našiel malú, hrdzavú mrežu, sotva dostatočne širokú na to, aby sa cez ňu dostal človek, možno nejaké dieťa maximálne. Zo spodnej strany dronu sa vytiahli ramená a mreža bola do pár sekúnd vypáčená. Kaatje sa hrozila toho, že Jaxon robil toľko vecí naraz, ale zatiaľ nespravil jedinú chybu. Potom dron pustil fľašu s improvizovaným dymiacim granátom dnu. To už boli i oni autom relatívne blízko k budove – už z diaľky ju videli. Chvíľu sa nedialo nič. Potom sa ozvalo slabé syčanie a potom Jaxon zasipel: „Fajn, *fire in the hole*. Do minúty sme tam a verím, že dovedy vylezú i oni z ich skrýše.“

Netrvalo dlho a Jaxon zaparkoval neďaleko meteorologickej budovy s Arthurom a ešte jedným chlapom vnútri. Jaxon sa nikam neponáhlal, zaklapol notebook, ďalej fajčil a sledoval Kaatje, ako vyšla z auta. Potom sa zagánil a začal odpočítavať: „Tri... dva... jeden...“

Dvere sa rozleteli dokorán presne vtedy, keď Jaxon mienil povedať *nula*. Z dverí sa vypotácal Arthur Tryst, bez svojho klobúku, ale v jeho obľúbenej hnedej koženej bunde, teraz pokrytej prachom. Rozkašľal sa, díval sa vôkol seba, zahliadol Jaxonov Land Cruiser, ale vyzeral byť aj tak dezorientovaný. Kaatje sa k nemu rozbehla. *Arthur, tu si!*

Arthur znova zakašľal: „*Kto, do diabla... ?*“ Zapotácal sa a snažil sa pochopiť, čo sa stalo. Zašiel za roh budovy, chrptom sa opieral o jej rozhorúčenú stenu a ďalej v predklone kašľal. Kaatje sa zdal chudší, ale bol to on. *Je to môj Arthur.*

Kaatje sa k nemu rozbehla, nehľadiac na dymiacu budovu, nehľadiac na Valea v aute. „Arthur,“ prehovorila sotva šepotom, „to som ja, Kaatje.“

Priblížila sa ešte trocha a natiahla k nemu ruku. Potom sa zastavila. Arthur sa na podíval, jeho výraz sa zmenil – dezorientácia ustúpila a nahradila ju zvláštna nedôvera. „Kaatje... čo tu, do pekla, robíš?“ zúfalo sa snažil prejsť do angličtiny, ale neprichádzali mu slová na jazyk, kým si plne neuvedomil, kde je, a že je pred ním Kaatje Aarendse: „Ty si... práve... hej, Rino je stále vnútri! Podarilo sa mi ho nájsť a teraz... teraz, keď som ho konečne našiel... tak mi to takto prekazíš?“

Kaatje jeho slová zasiahli ako výstrel z luku. Rino?! Je dnu? A... Arthur ma obviňuje z toho dymového granátu, že som mu prekazila jeho... no počkať... dotkla sa jednej zo svojich pierkových náušníc a nervózne ju skrútila. „Ja... ja som nevedela. Jaxon povedal, že tam ešte niekto je. Muž so zbraňou. Povedal, že je nebezpečný. Myslela som si... ale ten dym spravil on... nevedeli sme, že je tam Rino.“

„Nie, Kaatje, zlatičko... len som sa s ním chcel porozprávať, keď som ho už konečne našiel... no a ten chlapík so zbraňou – som ja.“

Arthur vytiahol zbraň a pustil ju na zem. „To bol nápad, Kaatje, fakt! Spolčiť sa s Jaxonom? No hotová nočná mora...“

Jaxon iba vystúpil z auta a ďalej fajčil, viditeľne sa o nič nestaral, ale predsa len vybral fľašu vody z priehradky na dverách auta.

Arthur sa zagánil na Američana, no potom sa podíval späť na Kaatje. „Musím tam ísť... zachrániť Rina! Zadusí sa!“

„Arthur, počkaj! Nemôžeš sa tam vrátiť. Dym... je hustý. Zadusíš sa aj ty!“

Arthur sa len usmial, zatváril sa tak, ako si ho Kaatje pamätala – ako uhladený profesionál: „Jednou nohou tu, jednou už naspäť! Alebo ako sa to hovorí? To znamená – hneď som späť, zlatičko!“

Zakryl si nos košeľou a rozbehol sa naspäť do budovy. Kaatje sa cítila zahanbená, otrasená, nepotrebná a bezmocná – aj keď Arthura našla. Arthur mal pravdu – mala ho nechať na pokoji. Takto vlastne s Jaxonom iba zhoršili situáciu. Srdce jej búšilo zbesilým rytmom.

Arthur bol preč len niečo vyše pol minúty, keď sa dvere opäť rozleteli a z mraku bieleho štipľavého dymu, ktorý sa rútil von otvorenými dverami bývalej meteorologickej stanice, sa potácali dvaja muži – Arthur a chlapík, ktorého podopieral: Rino von Riemsdyk. Rino prudko kašľal a nadával v afrikáncine, až kým sa obaja nezrútili na horúcu zem, lapajúc po dychu. Kaatje vydýchla, zastavila sa pár metrov od nich a nevedela, čo má povedať. Slová jej uviazli v hrdle, prepletené vinou, úľavou a ostrým, bodavým strachom z Jaxona.

„Arthur...“ zašepkala, „ty... ty si to dokázal.“

Konečne sa dal do pohybu i Jaxon Vale, berúc do rúk dve fľaše s vodou. Keď k ním podišiel, podal jednu z nich Arthurovi. „Arthur Tryst... no teda... vyzeráš dehydratovaný. Ale pokoj, tvoja hladina hydratácie je nad päťdesiat percent. Tu máš vodu. Je to najmenej, čo môžem urobiť po... no, po tom, čo som ti zachránil život.“

Arthur si vzal od neho fľašu, ale len čo ju otvoril, priložil hrdlo fľaše k Rinovým ústam. Nechal ho hltavo piť, kým Rino nebol schopný sedieť bez jeho pomoci.

„Ďakujem. Ale už drž hubu, dobre?“ Arthur sa posmešne usmial na Američana. Ten však jeho sarkazmus nepochopil: „Drž hubu? *Drž*

hubu? Arthur, priateľ môj, práve som ti zachránil život. Zase. Neutralizoval som hrozbu...”

„Prekazil si mi plány a takmer priotrúvil mňa a Rina, ktorého som konečne našiel. Fakt ti za to pekne ďakujem! A tá zbraň? Nemám v nej ani náboje. Vy dvaja ste si fakt mysleli, žeby som ju vedel použiť? To, že vyzerám ako kovboj, neznamená automaticky, že sa viem obšívvať so zbraňou.“

„Tak načo si ju vlastne ťahal so sebou?!“ opýtal sa Jaxon karhavo.

„Aby som dodal svojim slovám trocha... povedzme... váhy? Ale Jaxon, priznaj si: chceš pomôcť a ešte viac to pokazíš.“

„Kretén...” Jaxon Vale sa otočil na odchod. Keď nasadol do svojho Land Cruisera, zavolať Matenguovi, aby sa s ním vyrovnal. Pre neho sa práca skončila. Znova urobil všetko, čo vedel a nikto mu ani len nepoďakuje... to sú móresy.

Arthur sa otočil ku Kaatje, keď sa postavil zo zeme a neúspešne sa pokúšal oprášiť si bundu. „Zlatíčko – hovoril som ti, aby si ma nenasledovala. Bolo to príliš nebezpečné. Ale teraz musíme zachrániť Rina. Hovorí väčšinou po afrikánsky a jeho angličtina je niekedy ešte horšia ako moja,” zasmial sa nevýrazným smiechom.

Kaatje to zároveň neznáša a miluje – prečo ju tak volá? *Zlatíčko...* to slovo posledne počula od svojej starej mamy pred desiatimi rokmi a potom už len od Arthura. Nevie, čo s tým má robiť. Fyzicky ju to bolí. Otočila sa k Rinovi: „*Rino, dis Kaatje. Onthou jy my? Jy moet kalmeer. Ons is him om jou te help.*“

Rino jej na to niečo odpovedal, čo Kaatje ihneď anglicky preložila Arthurovi: „Hovorí, že sa musí skryť. Nieкто po ňom ide. Arthur, čo budeme robiť? Kam pôjdeme?“

Arthur sa usmial: „Ja viem, čo hovoril. Nie, žeby som vedel afrikánsky, ale už mi to povedal anglicky. A okrem toho tu vraj má niekde skryté auto.“

Rino ukázal kamsi za budovu a odvetil anglicky: „Idem do auta. Som v pohode. Naštartujem a prídem sem.“

„Kam pôjdeme?“ opýtala sa Kaatje anglicky. Rino iba pokrčil plecami, keď odchádzal po auto. Otočila sa k Arthurovi a konečne sa s ním stretla pohľadom, keď si prstami znovu prešla po jednej zo žltých pierkových náušníc. „Porozprávame sa v aute. Skryjeme sa. Budeš šoférovať.“

Arthur žmurkol na Kaatje svojím neodolateľným, krivým úsmevom Indiana Jonesa: „Dobre, zlatíčko! Poďme už!“

Kapitola 3

Rinova stará dodávka značky Ford sa vliekla namíbijskou púšťou. Za volantom sedel Arthur Tryst, vedľa neho Kaaje Aarendse a vzadu Rino von Riemsdyk, ktorý sa ešte stále snažil vyčistiť si hrdlo od tej zmesi, ktorej sa nadýchal v meteorologickej stanici. Iba sa viezli. Kaatje sa obzerala dozadu, akoby stále videla Jaxona Valea, akoby ich ďalej sledoval. Arthur sa venoval jazde a ticho v dodávke bolo prerušované Rinovým občasným kašľom. Raz zakašľal tak prudko, že v afrikánčine nadával, že mu *takmer vypadli oči*. Ale po tomto prudkom kašli sa mu značne uvoľnilo.

Kaatje sa znovu zmenila na nesmelú dámu. Vždy, keď je s Arthurom, je takáto. Nevie si pomôcť. „Poďme trochu rýchlejšie. Nechcem tu sedieť ako kačica na vajciach.“

Arthur sa krivo usmial a potom detinsky zakvákal ako káčer: „Pf. Kedysi dávno som vedel napodobniť hlas Káčera Donalda. Teraz som už len... káčer.“

Zvuk Arthurovho kvákania prerezalo napätie ako nôž maslom – absurdné, neočakávané a nejak zvláštne presne také, ktoré Kaatje vyčarilo jemný úsmev na perách, úprimný a plný vnútorného porozumenia – je to divná situácia a Arthur vie, ako absurditu násobiť ďalšou absurditou. A tak radšej natiahla ruku k zadným sedadlám a schmatla opravený Arthurov klobúk, ktorý predtým položila vedľa Rina.

Arthur sa poďíval neveriacky na Kaatje, zatiaľ čo sa sústredil na cestu: „Počkaj – je to – môj klobúk?“

„Áno. Vravela som ti, že ti ho dám opraviť. Na to by som ja sama nestačila,“ zase si Kaatje prstami nervózne prešla po jednej z pierkových náušnic. Nepozrela na neho. Ani nemohla.

Arthur sa usmial: „Ach, Kaatje... ako by som to mal povedať... bál som sa, že ťa už nenájdem.“ Potom trochu spomalil tempo auta a pokračoval: „Neviem, ako to povedať... mám ťa tak nejako... radšej ako ostatných ľudí,“ začervenal sa kovboj z Poľska.

Púšť vôkol nich sa príliš nemenila, čo sa nedalo povedať o vnútru Kaatje Aarendse. Zrazu sa cítila odhalená a zraniteľná ako púštny kvet, ktorý niekto prudko otočil k slnku. Poďívala sa na neho. Už ho natoľko poznala a vedela, že tie slová myslel vážne. Nepredvádza sa, nehrá to na ňu.

Arthur sa ďalej snažil sústrediť na cestu: „Ale to bolo od teba príliš nezodpovedné, Kaatje, že si sa ma rozhodla vyhľadať. Už som mal veci vo svojich rukách. Našiel som Rina... zistil som, kto je za to všetko zodpovedný... a nakoniec som si uvedomil, že... som sa tak nejak prestal zaoberať svojimi dokumentami a viac som myslel... na teba.“

Kaatje sa na neho pozrela intenzívnym pohľadom, horúcejším ako samotná púšť: „Môj život je proste taký – niekedy hrám na istotu, niekedy nie. A keď som už zhučala do problémov, často som zutekala. Teraz som tak urobiť nechcela.“ Prstami prechádzala po leme jeho klobúka, stále ho mala v lone. „Záleží ti na mne,“ povedala a jej vlastné slová zneli príliš cudzo, „ale prečo? Ja som... komplikovaná. Som tichá. A často sa bojím.“

„No tak skúsime teraz od seba už neutekať, čo ty na to, zlatíčko?“ Arthur sa usmial a Kaatje by mu buď rada dala facku, alebo ho pobožkala. Pretože tak to v sebe tlmila – tak veľmi! Pozrela sa na neho späť, jej výraz drsný a zraniteľný: „Ale keď si na mňa žmurkol... keď ma nazývaš *zlatíčko*... nemám chuť nikam utekať. Chcem ostať. Pri tebe.“

Ani jeden z nich si nevšimol, ako sa na nich díval Rino zozadu. Vysmiaty, s iskričkami v očiach a úsmevom, pri ktorom odhalil zuby, sa anglicky k nim doberavo prihovoral: „No tak! Už sa pobožkajte!“

Toto náhle prerušenie rozbilo krehkú bublinu intimity, ktorá sa medzi nimi budovala. Obaja sa začervenali, Arthur sa takmer zadusil slinou a Kaatje sa otočila na Búra a vyštekla: „Rino, sklapni.“ Ale z jej slov nešla žiadna skutočná horlivosť. Možno zbytočná ostrážitosť. Keď už i Rino vidí, ako to medzi Kaatje a Arthurom iskrí... Pokúsila sa radšej zmeniť tému.

„Čo... ehm... čo s tými ľuďmi, ktorí ťa prenasledujú, Rino?“ opýtala sa už pevnejším hlasom, ktorý sa menil na profesionálnejší.

Rino sa oprel pohodlne do sedadla a vzdychol si, hovoriac po anglicky, aby rozumel i Arthur, aj keď jeho angličtina neznela prirodzene, ale Arthur mal radosť, že sa Rino aspoň snažil komunikovať anglicky.

„Nemajú oficiálny názov. Pokiaľ viem, nie. Volám ich *Syndikát*. Nieкто z nich zistil, že sa mi podarilo nájsť bug v databázach identít. Ľudia, ktorí už nedýchajú, ľudia, ktorí sa zrazu rozmnožili – to znamená, že existujú duplicitné záznamy alebo záznamy, ktoré sú čisto – fiktívne. A chcú tieto identity ako mačka, ktorá chce mlieko.“

Arthur sa uškrnul: „No to môj problém v skutočnosti nerieši. Som tu a žijem.“

„Áno! To je na tom zvláštne. Musel si tie dokumenty niekomu aktívne a dobrovoľne dať. Prepáč, Arthur, tú chybu si urobil sám... “

Ticho, ktoré nasledovalo po Rinových slovách, bolo zrazu ťažšie ako horúčava v púšti Namib. Kaatje videla, ako sa Arthur na to ani neodvážil nič povedať. Stále mala na kolenách jeho klobúk. Potom sa

nahla k Rinovi dozadu: „A na čo im tie identity sú?“ Približne vedela, čo jej na to Rino odpovie, ale chcela to počuť.

„*Misdaad*, samozrejme! Takže ak urobia nejaké priestupky, môžu to zvaliť na tie falošné osobnosti. Nuž, falošné, duplikáty alebo jednoducho ukradnuté ako v prípade Arthura.“

Vedela to. Ale bolo zvláštne upokojujúce počuť to práve od Rina. Ten pokračoval svojou lámanou angličtinou: „A je tu i druhá vec – *Analógoví rebeli*. Jedna frakcia chce znecitliviť technológiu, aby zostala ľudská, tá druhá – poskladali ju ako domček z karát a chcú, aby sa ľudia prihlasovali do databáz a tabuliek – pre ľudskú bezpečnosť, tvrdia. A väčšina týchto členov *Syndikátu* sú väčšinou tí istí podvodníci, ktorí chcú mať moc nad technológiou, aby ovládali ľudí, ktorí sa im prihlasujú – takže – chcú ovládať technológiu, aby ovládali ľudstvo – *Analógoví rebeli*, moja riť!“

„Kravina,“ odvetil Arthur, „to už potom nie sú rebeli. Tvária sa, že nimi sú. Ale chcú iba vládnuť.“

Rino sa otočil na Kaatje: „Hovorila si s Benom Matenguom?“

Kaatje prikývla.

„Je to *Analógový rebel*. Ten ozajstný. Tak ako i ja!“ jeho hlas znel hrdo, „ale ja a Arthur už vieme o tom jednom chlapíkovi, ktorý... ma odhalil a ukradol identitu Arthurovi.“

„Áno, urobil som chybu. Ale ako to pomôže? Ten chlap je pravdepodobne veľmi ďaleko odtiaľto.“

Kaatje sa otočila k Rinovi: „Povedz mi to. Kto ňa odhalil? Kto ukradol Arthurovi identitu?“

Arthur však pokračoval, akoby nechcel, aby Kaatje to meno počula: „Bola to hlúpa chyba. Kývol som jednému chlapíkovi na malú... pomoc. Kaatje... pamätáš si, ako som zúril, keď ma diskvalifikovali v súťaži?“

Kaatje prikývla, no stále ostala otočená k Rinovi.

„Chcel som sa trochu pomstiť. Zlyhal som. A pritom som stratil aj svoju identitu. Požiadal som toho chlapa o ďalšiu pomoc a on ma poslal sem do Namíbie, aby som našiel Rina. Ten chlap ma proste len využil, aby som miesto neho našiel Rina ja. Predal moju identitu *Syndikátu* a možno chcel vyšplhať v ich hierarchii alebo niečo také.“

Rino neurčito prikývol: „Asi. Nuž ale ten chlap – volá sa Jochen Vichters. A Arthur, už som ti povedal, že ten chlap je vo Windhoeku! Vytvoril som komunikačné spojenie z jedného miesta do Droëfonteinu na predaj piva.“ Potom si uvedomil, čo tým spôsobil: „*Skatel, het hy 'n direkte lyn na Droëfontein? Ek het my eie mense in gevaar gestel...*“

Jochen Vichters?! To predsa nemôže byť pravda! To veru nečakala. A to sa s ním ešte prednedávnom rozprávala... Arthurov kovbojský klobúk jej vypadol z lona a s tichým buchnutím dopadol na podlahu auta. Ani si to nevšimla. „Nie,“ zašepkala, oči doširoka otvorené, upreté na nejaký bod za čelným sklom. Púšť vonku sa rozmazávala do bezvýznamnej hnedej a zlatej šmuhy.

„O ničom som nevedel,“ bránil sa Arthur, „stretli sme sa v Berlíne, hovoril celkom dobre po anglicky a je aj Nemec! Nevedel som, že je to namíbijský Nemec!“

Rino sa afrikánsky opýtal Kaatje, či pozná Mattysa Verdoorna. Arthur prikývol tiež, akoby rozumel. „Aj ja ho poznám. Snažil sa ma ukryť v Droëfonteine.“

„A mal si ho počúvať. Jochen ma možno očakával v Droëfonteine. Tak poďme tam! Dlžím to tamojšej komunite. Musím prerušiť tú komunikačnú linku. Že pivo do Droëfonteinu? To určite...”

Kaatje nadhodila: „Jochen Vichters ma poslal za Benjaminom Matenguom...”

Rino sa len uškrnul: „Zaujímavé. Určite si len kupoval čas pre seba.”

Kaatje sa naklonila dopredu a potom sa poďívala na Arthura: „Droëfontein. Poďme tam. Rino, prosím ťa, naviguj Arthura priamo do mesta. Prerušíme tú komunikačnú linku a zastavíme Jochenove plány – nech sú už akékoľvek. Porátame sa s ním. Nájdime Mattysa, ten nás ochráni.”

Arthur Tryst sa začervenal: „Je to všetko moja chyba. Bol som príliš dôverčivý k cudzincovi. Chcel som sa pomstiť. Ale *kurwa mać*, ako Poliak by som nikdy nemal dôverovať Nemcovi!” obomi päťami buchol do volantu v pre neho tak netypickom výbuchu zlosti, ktorým sa chcel zbaviť ťarchy, ktorá sa zdala i pre jeho plecيا priťažká.

„Mala som vedieť, že keby som bola zasiahla, mohol si byť s Mattysom v bezpečí. A ty... ty si nechal Jochena Vichtersa, aby ťa použil na nájdenie Rina. A tiež i mňa.“ Pozrela sa z okna, púšť sa tiahla akoby donekonečna. „Rino má pravdu. Pôjdeme do Droëfonteinu. Prerušíme tú komunikačnú linku. Nájdeme Mattysa. A potom... potom si budeme musieť vážne pohovoriť o dôvere.”

Arthur sa obrátil ku Kaatje s výrazom, ktorý u neho ešte nevidela: „Naozaj, Kaatje? Dôvera? A čo som si mal myslieť vtedy, keď ti Rino poslal správu, aby si sa *ma zbavila*, hm? Čo ste vy dvaja so mnou plánovali urobiť?”

Kaatje hľadela na Arthura, čierne oči rozšírené od šoku, potom sa zúžili do zmesi bolesti a hnevu: „Čože? Myslíš... myslíš si, že by som sa

ľa zbavila?“ trhavo a prudko pokrútila hlavou. „Nie. Nikdy! Nevedela som,“ povedala sotva počuteľným hlasom, „prisahám, Arthur, nevedela som. Myslela som si, že si v nebezpečnosti. Myslela som si, že ľa ochránim.“

Rino mu položil ruku na rameno. „Pokoľ. Jednoducho som nechcel, aby si ma sledoval, Arthur. Jochen ľa evidentne nalákal ako návnadu, aby ma našiel – Kaatje je v tom prípade pravdepodobne nevinná.“

Arthur sa nedokázal hnevať príliš dlho, ale i tak pokrútil hlavou: „Vy ste mi dobrí – jeden sa hrá na rodeného Berlínčana, ktorý ma okradol o všetko, druhý sa hrabe v databázach a ide po ňom horda zločincov a niekto má zase malý milý obchodík so suvenírmi, aby sa skryl pred svojou minulosťou. A to ešte nespomínam de Portuga ani toho Matengua... ale dobre, už viem, že vy dvaja máte spolu nejakú temnú minulosť. Ja sa v nej hrabať nebudem. Čo bolo, bolo. Nebudem ani pátrať po tom, čo ste so mnou plánovali urobiť, ale teraz viem jedno, Kaatje: že platím cenu za to, že som bol príliš dôverčivý! Ale to je iba môj problém. A odteraz by som asi už nikdy nemal veriť *nikomu*.“

Nastalo drsné, ťažké a dusivé ticho, keď Arthur otočil auto o deväťdesiat stupňov na západ, priamo do Droëfonteinu. Kaatje hľadela priamo pred seba, videla, ako Arthur v sebe zadržoval hnev. Zjavne nechcel povedať niečo ešte horšie. Nepozrela sa na neho. Nemohla.

Rino sa pokúsil zosumarizovať situáciu, aby si všetci uvedomili, čo bude nasledovať: „Ideme do Droëfonteinu. Jochen tam nie je vítaný. Je Nemec, nie Búr. A čo Arthur? Ak ho ľudia z Droëfonteinuvidia so mnou, prijmú ho. A Mattys – ten ho tiež prijme.“

Kaatje sotva vnímala Rinove slová. Jej myseľ bola vo víre pochybností a bolesti. Mala som mu to povedať. Mala by som mu povedať, čo za minulosť ukrývam. Má pravdu – nemôžem hovoriť o dôvere, keď sama nedôverujem tomu, čo mu chcem povedať.

Spomínala si na Rinov odkaz, na zašifrované slová, ktoré sa zdali také naliehavé, tak potrebné.

Kapitola 4

Arthur odšoféroval auto až k vysokým bránam Droëfonteinu, mesta určeného pôvodne len pre Búrov. Bránu strážili dvaja strážcovia, ich tváre zatienené ostrým poludňajším slnkom, oči podozrievavo zúžené, keď si prezerali prichádzajúce vozidlo a jeho pasažierov. Arthur spomalil, ako sa len dalo a aby neprovokoval, zastavil v úctivej vzdialenosti, ale jeho opatrnosť bola zbytočná. Rino sa vyklonil z okna a niečo im zakričal. A jeden zo strážcov sa už k nim blížil a niečo spolu preberali v afrikánčine. Strážnik sa len letmo zadíval na Kaatje a na Arthura za volantom. Arthur rozumel mená *Zander* a *Mattys Verdoorn*. Kaatje mu ani nič neprekladala, Rino tiež nie. Strážnik pomaly prikývol a pokračoval v afrikánčine, až dokým Rino neprepol do angličtiny: „Máme tu priateľa – Arthura Trysta. Síce nie je Búr, ale Poliak, ale dobrý chlap. Mattys ho už pozná. Prepust' nás, Zander, musím sa skryť vnútri.“

Strážnik zaváhal. Jeho pohľad opäť prešiel po aute a zastavil sa na Arthurovi. Niečo sa opýtal Rina a ten prisvedčil. Potom strážnik poklopal Arthurovi po ramene a prehovoril anglicky: „Ak vám dôveruje Mattys a aj Rino, nie je najmenší dôvod, aby som vás nepustil,“ usmial sa a niečo sa opýtal Kaatje, ktorá mu afrikánsky odpovedala. Strážnik sa usmial, niečo signalizoval tomu druhému stále pri bráne a potom ukázal Arthurovi, že môže naštartovať. Nakoniec anglicky všetkých privítal slovami: „Vitajte v Droëfonteine!“

Brána sa otvorila a Arthur pomaly vošiel dnu do mesta. Droëfontein je zvláštnym miestom, ktoré nie je ihneď zastavané za bránou, cesta pokračovala ďalej do riedko osídlenej oblasti, ktoré sa ale začalo objavovať až po dobrých piatich kilometroch od brány. Auto sa pomaly pohybovalo smerom do centra a Arthur neveril vlastným očiam: z púšte sa pomaly stavala polopúšť, až dokonca savana. Arthur ešte v Namíbii

zelenšiu trávu nevidel. Potom uvidel i úhladne učupené domčeky – žiaden luxus, ale určite jednoduché, útulné, prívetivé a dostatočne vybavené. Arthur si nevedel spomenúť, z ktorej strany to vybúrali diery do miestnych múrov z Valeom.

Rino sa usmieval celú cestu, potom sa nahol dopredu a začal svojou lámanou angličtinou vysvetľovať Arthurovi históriu tohto miesta: „Kultúrny šok, Arthur? Možno nepoznáš Oraniu v Južnej Afrike. Droëfontein je tiež niečo podobné, taká namíbijská verzia. Najprv nejakí Búri kúpili pozemok uprostred ničoho, len aby ho premenili na oázu v púšti. Najprv len pre Búrov so zakladateľom menom Christo Snyman. Christo bol idiot a pravdepodobne veľký rasista, obdobne ako druhý prezident Droëfonteinu – Johan van Dyk. To Johan spravil z Droëfonteinu trochu nepriateľské mesto. Ale tretí prezident, ktorý je dodnes pri moci – Divan de Bruyn – to je pohodový chlapík, ktorý toto mesto otvára aj cudzincom! Myslím, že tu žije aj asi päť Američanov a traja Fíni. A čo Mattys Verdoorn? Má veľkú úlohu v senáte. Fungujeme ako polonezávislý mestský štát.“

Netrvalo dlho a už sa blížili k budove droëfonteinského senátu, skromnej, ale aj tak impozantnej stavbe z kameňa a dreva, pred ktorou Arthur zastavil auto. Kaatje sa odopla, ale predtým sa spýtala Rina: „Myslíš, že Mattys vie o Jochenovi? O Syndikáte? O... všetkom?“

„Nemyslím si, že vie niečo viac ako my, Kaatje. Ale ľudia v senáte Droëfonteinu sú veľmi dobre informovaní o vonkajšom svete,“ natiahol sa ako mačka a niečo zadrmolil v afrikánčine. Arthur si to preložil ako *Konečne doma* a tiež váhavo vystúpil z auta. Potom sa porozhliadal vôkol seba. Poľnohospodárske polia s automatickými zavlažovacími systémami, malý lesík s palmami, stabilne vyzerajúce domy a dokonca aj detské ihrisko? Je to ako úplne iná krajina, pomyslel si. A keď sa blížili k senátu, cestička sa zmenila na úhladnú kamennú dlažbu.

Arthura zaujal zvuk blízkej fontány, malej, ale nádhernej. Ukázal na ňu prstom. „To tu máte aj fontány? Nepreháňate to ale trochu?“ usmial sa.

Rino vyzeral, že je pyšný na toto mesto: „Jednoducho vieme, kde vodu hľadať a ako si udržiavať náš zdroj. Ak vieš, ako sa starať o svoje okolie, dokážeš evidentne vytvárať zázraky. Ale uprostred púšte sme zatiaľ žiadne perly ešte nenašli,“ doberal si Arthura.

Arthur potom trochu spomalil, aby nechal Rina vojsť do budovy senátu a on sa mohol venovať Kaatje. Ponúkol jej rameno a usmial sa. „Zlatičko – prosím, usmej sa na mňa. Vyzeráš trochu napäto.“

Kaatje sa zastavila a pozrela sa na Poliaka. „Nie som napätá,“ prehovorila úsečným a obranným hlasom, „ja... premýšľam.“ Odvrátila zrak, jej pohľad prechádzal po fontáne. „Droëfontein bol vždy krásnym mestom. Ale je postavené na starých múroch a starých predsudkoch. Neviem, či môžem dôverovať takémuto miestu. A neviem, či môžem veriť i tebe Arthur. Ale pokúsim sa.“ Neusmiala sa. Ale ani sa neodtiahla od jeho ponúknutého ramena. Len tam stála a čakala, kým sa Rino vráti s Mattysom.

Arthur sklopil zrak, ale nevyzeral smutne: „Chápem. Ale podívaj sa – moje priezvisko je takmer rovnaké ako *trust* – dôvera,“ zažartoval, ale tiež len stál vedľa Katje a nepokúšal svoje šťastie. „Hm... viem, že som to pokazil. A ospravedlňujem sa ti. Pozri, ľudia robia chyby, však? Ja som urobil jednu veľkú. A bol som za to potrestaný stratou dokladov, nie? Iba ti neviem dokázať, že niekto s menom Arthur Tryst naozaj aj existuje.“

Kaatje ho chápala. Vedela, čo to je byť neviditeľnou, aj keď nikdy o sebe a svojom mene nepochybovala. „Aj ja som urobila mnoho chýb a dôverovala nesprávnym ľuďom. Ukrývala som tajomstvá, ktoré som nemala. Ja... neviem, čo si urobil, Arthur. Neviem, prečo si stratil

dokumenty. Ale viem, aké to je byť potrestaný za veci, ktoré si neurobil úmyselne.“

„Kaatje... čokoľvek som urobil – bolo to dávno predtým, ako sme sa my dvaja stretli. Dostal som len pokyny z Walvis Bay od de Portuga. Vravel mi, aby som ťa vyhľadal. Takže ak si myslíš, že som ťa dotlačil do nejakej nebezpečnej situácie – prepáč. Alebo ako sa to povie po afrikánsky... *jammer*?“

Aspoň jej podal ruku: „Veľmi ma to mrzí, Kaatje. O tvojej minulosti som nevedel. Ani teraz o tvojej minulosti neviem. A možno to ani nie je také dôležité. Len – prosím ťa – ak odídem a už sa nikdy neuvidíme, prosím, nepovažuj ma za zradcu alebo zlého človeka,“ jeho hlas bol tichý a akoby sa mu úžilo hrdlo.

Kaatje mu nepodala celú ruku, iba položila jej končeky prstov na jeho dlaň. Zdvihla hlavu a jej pohľad sa opäť stretol s jeho. „Do ničoho si ma nedotlačil, Arthur. Rozhodla som sa pomôcť Mattysovi. Rozhodla som sa ťa nájsť. To ide na moje triko. A... a ak odídeš... ak sa už nikdy neuvidíme... nebudem ťa považovať za zradcu. Budem ťa považovať za muža, ktorý sa stratil a ktorý sa znovu snažil samého seba. A budem si pamätať, že si ma volal *zlatíčko*, aj keď som si to nezaslúžila.“

Krátko na to z budovy senátu vyšiel Rino a zamával rukou, akoby pozýval Kaatje a Arthura dnu. Arthur sa snažil Kaatje odvetiť, že si titul *zlatíčko* zaslúži, ale namiesto toho sa snažil udržať si svoje nervy na uzde a ukázal na Rina: „Aha, náš databázista už pravdepodobne našiel Mattysa.“

A obaja sa pomalým krokom vybrali k budove senátu, Arthur asi krok za Kaatje. Ešte predtým ako vošli dnu, jej položil ruku na rameno, iba na krátky okamih. „Kaatje, ďakujem ti. Za všetko, čo si pre mňa urobila.“

Dnu bol príjemný chládok. Interiér v budove skromný, ale dobre udržiavaný – kamenné steny, drevené lavice, niekoľko zarámovaných fotografií zakladateľov mesta. Všetko tu voňalo starým papierom, lakovaným drevom a opakovaným používaním levandulových vonných tyčiniek. Rino ukázal na tie najväčšie dvere v sále. „Ešte rokujú. Mattys povedal, že môžeme ísť do salónu hore. Bude tam o desať minút. Áno, počul si ma správne. Salón. Aj s biliardovým stolom!“ Potom ukázal na drevené schody na poschodie vedľa rokovacej sály, všetci sa vybrali nimi hore, schody pod nimi vŕzgali.

Kaatje sa do salónu dostala ako prvá a otvorila dvere. Miestnosť bola prázdna, pokojne aj rovnako veľká ako i rokovacia sála pod ňou. V strede salónu dominoval biliardový stôl s nedotknutou zelenou plšťou. Okolo neho rozmiestnené plyšové kreslá a v rohu stál malý bar. Miestnosť stvorená na konverzácie alebo na neformálne dohody mimo rokovacej sály.

Kaatje si však nesadla, ale prikročila rovno k biliardovému stolu a prešla prstami po okraji plsti. Zdvihla do ruky tágo a skúšala jeho váhu v ruke. Bolo masívne a vyzeralo zreštaurované – akoby malo už minimálne päťdesiat rokov, no blýskalo sa ako nové. Rino vzal do rúk iné tágo, zo svetlejšieho dreva ako to Kaatjeino, a s vervou vybral všetky hracie gule z príručného stolíka. Očividne sa tešil, že si zahrá. Podíval sa na Arthura a jeho lámanou angličtinou sa znova hral na vzdelaného: „Možno malá lekcia z histórie pre teba, Arthur! Toto bolo bežné v minulosti – v britských časoch – niečo podobné môžeš navštíviť aj v Harare alebo Bulawayu v dnešnom Zimbabwe. Briti sa zabávali pri pití a rozprávaní o zákonoch. Niekedy boli takí opití, že sa museli čašníkov pýtať, či si pamätajú, o akých zákonoch diskutovali!“ zasmial sa Búr a rovno i s energicky rozohral, aj keď nikoho nepožiadaval, aby s ním hral.

Kaatje sa nepridala, iba sa opierajúc o stenu dívala, ako Rino hral. Ale predsa len keď videla, že sa Rinovi príliš nedarilo, pomyslela si, že

mu to ukáže. Ten sa usmieval od ucha k uchu, zjavne ho hra bavila, aspoň kým čakali na Mattysa. „Rino,“ prehovorila nakoniec ležérnym tónom Kaatje, „kým čakáme... povedz mi o tej komunikačnej linke. O tej, ktorú sme tu prišli prerušiť. Kto ju ovláda? Kto ju monitoruje?“

„Jochen chcel vytvoriť tú komunikačnú linku na doručovanie piva do Droëfonteinu. Tak mi to vtedy povedal. Tak som to urobil. Ale je to skôr ako telefónna linka – nemôže Droëfonteinu ublížiť zo samotnej linky – nie, keď spojenie aktívne nepočúva. Je to ako starý telefón – obe strany musia komunikovať súčasne. Nie som hlúpy – nevytváram zadné vrátka priamo do Droëfonteinu... či už je to Jochen, alebo nie.“ Potom úplne pokazil úder na červenú guľu a schuti si zanádal: „*Ah, verdomde hel.*“

Kaatje sa konečne usmiala, keď videla jeho pokazený úder, pri ktorom sa mu vyšmyklo tágo, a takmer sa jeho druhým koncom trafil do vlastného oka. Pohladila svoje tágo po jeho hladkom dreve, čakajúc, kedy sa jej naskytne dobrá príležitosť zahrať si s Rinom bez pravidiel. A tá sa ukázala, keď si Rino otieral kriedu o špičku tága o niečo dlhšie. Zaujala polohu pri bielej guli. „Si si istý, že tá linka neodpočúva?“ opýtala sa, keď sa odhodlala na úder do bielej gule. Tá sa hladko zakotúlala a s jemným buchnutím poslala červenú guľu do rohovej jamky.

Rino zakýval hlavou: „To by som si nedovolil, aby to odpočúvalo. Som predsa *Analógový rebel*. A Droëfontein je môj domov. Opatrnosti nikdy nie je dosť.“

„Tak aký je teda náš plán?“ opýtal sa Arthur, ktorý doteraz len sledoval Kaatje a Rina pri hre z pohodlného kresla. „Keďže tá linka neodpočúva, nedáva Jochenovi žiadnu výhodu, ak správne chápem túto situáciu. Myslíte si... že ho môžeme nalákať? Povedzme, že si sem objednáme nejaké debny piva...?“

Kaatje sa oprela o tágo a hľadela na Arthura pohľadom, ktorý bol napoly pobavený, napoly podráždený. Potom prešla okolo stola, obzerajúc si situáciu na stole. Ťažký úder na zelenú guľu. Bingo. Sústredene udrela do bielej gule s profesionálnou silou, ktorá ticho prerušila ostrým prasknutím do zelenej, ktorá sa zatočila do bočnej jamky.

„Mattys rozhodne. My sme tu v úkryte. Zavolať Jochena by znamenalo prezradiť sa, či už tu Rino ozaj je alebo nie.“ Položila tágo a prešla k barovému pultu, kde si naliala malý pohár whisky a hneď si odpila, aj keď podľa pravidiel bola na stále na rade. Hrali len preto, aby zabili čas.

Rino sa znova odhodlal na svoj úder, ktorý pokazil, ale červená guľa sa odrazila od steny do protiľahlej jamky, ktorú ani nechcel trafiť. „Tak som to chcel...!“ usmial sa a svoje tágo podával Arthurovi, ktorý si ho však nevzal. „Kaatje má pravdu. Máme všetok čas sveta. A sme tu v bezpečí. Ak ma však Jochen chce – iba mňa – možno zavolať mu nie je až taký zlý nápad. Ale musíme byť pripravení. Mattys bude vedieť viac.“

Keď sa otvorili dubové dvere a dnu vkročil Mattys Verdoorn, Rino von Riemsdyk takmer pustil svoje tágo na zem. Mattys vyzeral trochu inak, ako si ho Arthur pamätal – ako búrsky náprotivok jeho samotného – dnes sa nehral na kovboja. Mal na sebe mierne pokrčené sako a svetlooranžovú kravatu uvoľnenú pri golieri. Potichu za sebou zavrel dvere a jeho pohľad skízol k stolu a ľudí vôkol neho: Kaatje pri barovom pulte, Rino s tágom v ruke pri tom biliardovom a Arthura, ktorý sa akurát postavil zo stoličky. Prešiel tiež k barovému pultu a bez okolkov si nalial whisky.

Rino mu podal ruku: „*Maat*, ty si ani nepozdravil svojho starého kamaráta...“ doberal si ho a potom pokračoval, „som v poriadnej sračke. Vlastne sa tu schovávam. Vieš niečo o Jochenovi Vichtersovi, čo my

nevieme? Pretože si myslím, že je to len malá ryba v oceáne. Možno len povieme *bu bu bu* a máme ho.“

Mattys napravil svoju chybu a pevne mu stisol ruku, krátkym, silným stiskom, ktorý svedčal o spoločnej histórii a nevyslovenej dôvere. Znova si usrkol whisky: „Jochen je malá ryba, ale pláva vo veľmi veľkom a veľmi tmavom jazierku. A podniká kroky. Tiché kroky. Upevňuje si pozíciu v *Syndikáte*.“

Takže vie o *Syndikáte*. Mohlo mi to napadnúť, pomyslela si Kaatje. Arthur sa znova posadil: „Mattys... Rino je teraz vo väčšom nebezpečenstve ako ja. Najprv ochráň jeho. Moje dokumenty počkajú... veď to sú len nejaké papiere, nie?“ usmial sa.

Mattys ho ale zahriakol: „Tie papiere sú tvojou identitou, tvojou minulosťou a budúcnosťou. Bez nich si v tejto krajine duch, muž bez mena, bez histórie, bez práva. A ak sa Jochen – alebo ktokoľvek iný – dostane k tvojim dokumentom – môžu ťa prepísať a spraviť z teba niekoho iného.“

Potom sa na chvíľu odmlčal: „Prípád Dakoty Matenguovej – jej identita bola ukradnutá podobne ako tvoja, Arthur, a *Syndikát* ju zavraždil. Nejde len o dokumenty. Ide o život.“

Rino sa zháčil: „Benova žena... je preč? Dočerta... tak preto je Benjamin taký odhodlaný zničiť tento *Syndikát*. Ale okrem toho – prečo Jochen poslal Kaatje priamo za Benom? Len aby získal trochu času? To nedáva žiadny rozumný zmysel.“

„Jochen poslal Kaatje za Benom...“ prehovoril Mattys analytickým, chladným tónom, „pretože to bol test. Sonda. Chcel vidieť, ako Ben zareaguje. Chcel vidieť, či sa Ben zlomí, či sa poddá. Chcel vidieť, či je Ben stále tým mužom, akým býval. A zároveň si kúpil trochu času, áno, Rino.“

Rino sa len usmial a odhodlal sa pokračovať v biliarde bez pravidiel, keď navrhol: „A čo keby sme ho nalákali a dohodli s ním dohodu, hm? Napríklad... Jochen poskytne Syndikátu zámerne nepravdivé informácie o mne, zatiaľ čo my jeho necháme tu, v Droëfonteine – ak zmení svoje správanie. Zachráni ho pred Syndikátom, ja si tiež kryjem zadok!“ usmial sa.

Rino očividne nebol rád, že kvôli Arthurovi musel tak dlho hovoriť anglicky a Mattys to vytušil. Ale z úcty k Poliakovi ani on neprepínal do afrikánčiny. S tichým ťuknutím položil prázdny pohár, kde si ešte pred pár minútami nalieval whisky. „Dohoda? Chceš uzavrieť dohodu s Jochenom Vichtersom? S mužom, ktorý nemal problémy ozbíjať ľudí o ich identity? Chceš mu veriť, že Syndikátu poskytne zámerne nesprávne informácie?“ Pomaly a rozvážne vykročil k Rinovi: „A čo sa stane, keď sa Jochen rozhodne, že mu dohoda už nebude vyhovovať? Podávali by sme mu vôdzku priamo k nám.“

„Možno by sme popri tom mohli zhromaždiť nejaké informácie o Syndikáte, nie? Čo ešte navrhuješ, Mattys? Myslel som, že by sa ti môj nápad mohol páčiť,“ Rino sa napriahol, no pokazil ďalší úder, biela guľa sa odrazila od mantinelu a len mierne šuchla ružovú guľu miesto toho, aby ju poslala do kapsy. Sklamane nadhodil: „Nikdy nebudem dobrý v snookeri...“

„Tvoje schopnosti sa za tie roky príliš nezmenili, *maat*...“ Mattys prešiel k biliardovému stolu, vzal si do rúk tretie tágo a neprítomne si ho prezeral, palcom prechádzal po hladkom dreve. Nehral, len ho držal, aby mal pocit, že má nejakú moc – ako džokej držiaci jazdecký bič. „Tvoj nápad nie je na zahodenie,“ pripustil odmeraným a opatrným tónom. „zhromažďovanie informácií zvnútra – to je celkom fajn. Ale to riziko... a Jochen je oportunist. A oportunisti nezostávajú verní dohodám. Zostávajú verní sami sebe.“

„Mattys, myslíš si, že Jochen využije situáciu, keď si bude myslieť, že by nás mohol zradiť? Pretože potom nesúhlasím s Rinovým nápadom,“ zamiešal sa do rozhovoru Arthur, „jasné, ak je zlomený a chce tú zmenu, alebo aby bol v bezpečí v Droëfonteine, prečo nie... ale to nerieši moju stratenú identitu. A tým, že ho privedieme do Droëfonteinu – no, popravde, iba si koledujeme o problémy.“

Mattys pomaly prikývol zamysleným pohybom hlavy, ktorým akoby uznával váhu Arthurových slov. „Arthur má pravdu,“ odpovedal pevným hlasom, „nemáme žiadne informácie o Arthurových dokumentoch.“ Priblížil sa k biliardovému stolu, ruku mal položenú na hrane lešteného dreva. „S Jochenom teda žiadnu dohodu neuzatvárame,“ pokračoval, „ale využime ho. Nechajme ho myslieť si, že má navrch. Ale najprv musíme vedieť, kde sú tie dokumenty. Musíme vedieť, kto ich má. A musíme vedieť, prečo ich Jochen vôbec vzal. To je kľúč k tomuto všetkému.“

„Jochen vie, že som hľadal Rina. A že ma Jochen použil na to, aby sa dostal k Rinovi. Takže by som sa možno mal porozprávať s Jochenom. Poviem mu, že som Rina našiel. Samozrejme že nie tu...“ potom sa poďíval na Kaatje a pokračoval: „Nejak nezvyčajne ticho, Kaatje... máš iný plán ako my, zlatičko?“

Zlatičko. Zase. Na chvíľu jej pohľad zamieril na poľského kovboja, no rýchlo sa odvrátil, keď sama pocítila, ako jej zružovali líca. „Jochen ma poslal za Benom,“ začala potichu, „aby som ho otestovala. Aby som zistila, či sa zlomí. Myslím, že ma Jochen tiež podcenil. Myslí si, že som len kuriérka. Malá ryba.“

Rino medzitým skúsil ešte jeden ťah, úder s veľkou silou, ale zahral ho zle, a tak nechal svoje tágo ležať na stole a prestal hrať, evidentne nahnevaný na svoju nešikovnosť: „Súhlasím – nebudeme riskovať, že Droëfontein bude takto odhalený. Možno ho tým dám na radar Syndikátu. Ale nie. Postavili sme toto mesto ako bezpečný prístav pre

všetkých dobrých ľudí. A ja osobne nechcem, aby Jochen vstúpil do mesta,“ sadol si blízko Kaatje a nalial sebe, i jej, poriadne namíbijské pivo.

Mattys si pritiahol stoličku, ťažko si sadol a oprel si lakte o kolená. Jeho pohľad pomaly prechádzal po skupine. „Rino, máš pravdu,“ prehovoril tichým, chrapľavým, no rozvážnym hlasom. „Droëfontein nie je pre niekoho ako Jochen.“ Potom jeho pohľad prešiel k Arthurovi: „Arthur, Jochen ťa využil. A bude očakávať, že sa vrátiš. Bude chcieť, aby si sa vrátil. Ale nie tu. Niekde, kde to máme pod kontrolou.“

„Jasné! A hneď ako odídeme z Droëfonteinu, zruš to spojenie s jeho barom, Rino. Aby vedel, že sa budú diať vážne veci!“ odpovedal Arthur nadšene a potom pristúpil bližšie ku Kaatje a takmer sa jej dotkol ruky, keď sa znova otočil na Mattysa: „Ale aj tak – čo mu ponúkne? Nejaké vymyslené informácie? Nie – to by nám mohlo kúpiť trochu času, ale možno ho takto len zbytočne vystrašíme. Možno tým dokonca celú situáciu len zbytočne vyhroťme a vráti sa nám to i s úrokmi. A zároveň nikto z nás nechce, aby sa motal po Droëfonteine,“ otočil sa ku Kaatje a usmial sa s jeho typickým šarmom, ktorým vždy Kaatje odzbrojil.

Mattys sa otočil späť na Arthura: „Povieme mu to na rovinu: má jednu šancu. Odísť. Zmiznúť a vypariť sa. Ak to neurobí, prezradíme Syndikátu, čo vieme. Nech si s ním poradia. Jochen je parazit, ale aj paraziti sa boja toho, kto ich dokáže rozdrviť.“

Arthur jemne upravil Kaatje ľavú pierkovú náušnicu, pretože sa jej zamotala do vlasov: „Matt, máme vôbec niečo pre Syndikát? Možno len ten Dakotin prípad...? A možno moje stratené dokumenty. To je všetko. Niečo, čo spáchali oni samotní. Prečo by nás mali počúvať...? Alebo by som mal vedieť o tom, že tu má niekto nejaké eso v rukáve?“

Kaatje Arthurov dotyk už odzbrojil nadobro a Arthur to dobre vedel. Úplne znehybnela. Neodtiahla sa, iba žmurkla a prinútila sa stiahnuť sa. Už by sa aj odhodlala byť mu na to niečo povedať, alebo možno i spraviť, keď krátke ticho prerušilo náhle lusknutie prstov. Rino na niečo prišiel.

„Máme to celý čas pod nosom, priatelia... Syndikát nejde proti mne. Chcú, aby som im hackol databázy – aby som získal viac identít. Už som tie chyby opravil, takže zatiaľ žiadne úniky. A získanie iba jednej identity ako tá Arthurova ich stálo príliš veľa energie. Takže – navrhujem – ak vytvorím falošnú databázu na svojom lokálnom izolovanom serveri podobnú tej uniknutej a dáme kľúče Jochenovi, možno uvidíme, kto sa k nej pokúsi pripojiť. Chytíme tých gaunerov. Čo vy na to? Ja som tu pán databáz a kladenia pascí!“

Mattys prikývol: „To je dobrý plán. Tak teda postav tú klietku pre našich gaunerov. My sa postaráme o to, aby sa chytili!“ Jeho ruka potom krátko spočinula na Rinovom ramene: „Ale tá pasca musí byť perfektná. Žiadne stopy vedúce k nám.“

Arthur zámerne priblížil svoju ruku ku Kaatje: „To sa mi páči viac. Ale musíme to spraviť tak, aby by nebol Rino príliš odhalený a zároveň aby Jochen nestratil záujem. Možno mu povieme, kde je Rino? Falošná poloha? Možno mu dáme GPS signál z nejakého dronu a budeme tvrdiť, že je to vozidlo, v ktorom sedí Rino. A ak sa vybijú batérie, nastavíme dron tak, aby zostal na nejakom odľahlom mieste a nevracal sa... možno by mohol pomôcť Jaxon Vale... ? Vie také niečo pilotovať?“ obrátil sa na Kaatje.

„Áno, Jaxon pilotuje drony ľavou zadnou. Vyberieme si miesto. Možno staré soľné panvy. Povedzme Jochenovým ľuďom, že tam Rina presúvajú v konvoji,“ odpovedala Kaatje pokojne.

Arthur sa na ňu usmial ako Indiana Jones v najlepších rokoch: „To znie ako solídny plán. Takže, Mattys, mali by sme hľadať miesto, ktoré je ďaleko od Droëfonteinu, ale nie príliš ďaleko od Windhoeku, aby si Jochen nemyslel, že plánujeme pascu.“

Kaatje však už hneď jednu lokalitu i navrhla ešte predtým, než sa Mattys stihol zamyslieť: „Stará poľovnícka farma strýka Willema. Je východne od Okahandji. Už štyri roky iba chátra, potom čo oom zomrel. Rozbitý plot, starý veterný mlyn... a vedie tam len jedna cesta.“

Rino sa usmial: „Mattys, čo si o tom myslíš?“ Nedal mu ale odpovedať a hneď pokračoval: „Dovtedy musím nájsť Kaatje a Arthurovi dom, kde v Droëfonteine prespia aspoň na noc. Možno jeden z tých, čo ponúkame turistom, však, Mattys?“

„Súhlasím, ten plán bude fungovať. A... apropos... máme tri byty na okraji mesta. *Die een na die dam* – tie pri priehrade. Je tam ticho, žiadni susedia, ktorí by sa na niečo pýtali. A zajtra to rozbehneme,“ postavil sa a ukázal na Rina: „*Rino, maak die pad skoon.*“

„Jasné, Mattys!“ Rino sa usmieval ako nikdy predtým a vyšiel rezkým krokom zo salónu ako prvý, než ho ostatní nasledovali. Pred budovou Senátu zastavil ďalšieho starého priateľa, s ktorým sa energicky bavil afrikánsky, takže Arthur znova nič nerozumel. Chlapík vyzeral ako dobrá partia a potom nahodil ten úsmev, ktorý Arthur takmer spoznal – akoby si myslel, že Arthur a Kaatje sú pár.

„*Snaaks, daardie mense,*“ povedala Kaatje úsečne, akoby nemala na to anglickú frázu. Ale čo, nebude predsa niekomu vysvetľovať, či Kaatje a Arthur sú pár alebo nie. Niet čo vysvetľovať.

Kapitola 5

Len čo sa Rino, Kaatje a Arthur dostali k chalúpkke, samostatne stojaceho domčeku pri priehrade, Mattys sa s nimi rozlúčil a zamieril k svojmu domčeku obďaleč. Tieto domčky neboli samozrejme žiaden Holiday Inn, ale mali jednoduchú sprchu, tečúcu vodu, pohodlnú posteľ a malú kuchynku.

Rino ich hosťom ešte prezradil, že ten chlapík, s ktorým sa bavil pred budovou Senátu, vlastní malú firmičku, ktorá operuje aj mimo Droëfonteinu. Upratuje hosťovské izby, pričom aj vlastní malý hotel i v meste. Malý počet ľudí operuje tu v Droëfonteine, tá väčšia časť vo Windhoeku. A že poslal dve chyžné, aby pre nich pripravili jednu z tých chalúpok, ktoré prenajímajú turistom. A že to trochu potrvá, než sa budú môcť dostať dnu.

Vtom sa stalo niečo nečakané. K Arthurovi sa dokotúlala futbalová lopta. Ten sa na ňu poďíval a potom na ihrisko asi dvadsať metrov od nich, potom na miestnu mládež, ktorá hrala. Niečo hovorili Arthurovi po afrikánsky, ale on im nerozumel. Mávali na neho s úškrnom, jeden z nich sa dostal až k Arthurovi, ktorý mu loptu prihrál po zemi. Niečo zadrmolil afrikánsky. Rino tľapol Arthura po pleci: „Chcú, aby si hral. Nemajú brankára.“

Arthur zdvihol potmehúdsky obočie na Kaatje: „Hm, kde inde by som sa tu mal zabaviť a učiť miestnych, ako hráme futbal v Poľsku?“ zasmial sa a svoj klobúk nasadil na hlavu Rinovi, potom zamával chlapcom a pridal sa k nim.

Kaatje sledovala, ako sa Arthur pridal k tínedžrom – ako sa na ihrisku pohyboval, ako muž, ktorý nezabudol hrať futbal. Započula odtiaľ angličtinu aj od chlapcov – mnohí z nich sa anglicky ešte len učili, ale s Arthurom by si rozumeli celkom dobre, napadlo ju.

Nespustila pohľad z ihriska – videla, ako sa Arthur schuti zasmial na nejakom vtipe s jedným z mladých mužov.

Rino sa oprel o Kaatje a zoširoka sa usmial: „Za chvíľu budete mať vašu chalúпку pripravenú. Sú tam dve slúžky: Rozane a Anja. Keď odídu, všetko je pre vás pripravené. No... vyzerá to, že Arthur sa zabáva s chlapcami z Droëfonteinu, však?“

Kaatje sa dívala na Arthurove pohyby – nepochybne tanečné. Dostal prihrávku od jedného z tínedžerov, otočil sa a strieľal – vyzeralo to tak precízne, akoby to driloval celé dni.

Rino bol v dobrej nálade a podpichol Kaatje: „Vy dve zlatička, nečakajte dve izby a dve postele! Len jedna izba a jedna posteľ!“ zasmial sa a potom dodal: „Jedna izba, ale postele by sa dali oddeliť, neboj sa. Myslel som si, že aj ty... a on... vieš... sa máte radi.“

Potom obaja videli rýchly protiútok a Arthur dostal zbytočný gól. Arthur v predstieranej frustrácii zdvihol ruky, akoby hovoril *Proti tomu sa nedalo brániť*.

„Arthur! Brániť, preboha!“ Rino hravým hlasom zakričal na Arthura.

Postele sa dajú oddeliť. To je jediné, čo Kaatje potrebovala počuť. Hanbila sa, aj keď by zaprisahala, že nie.

Arthur sa potom otočil na Kaatje a žmurkol na ňu. Hra sa znova rozbehla. Arthur sa začal hýbať tak, ako to už Kaatje raz videla. Snažil sa a vyzeráť na ihrisku sebavedomejšie a dovolil si aj prvú vydarenú kľučku.

Rino uznanlivo zapískal: „Och, pozri, Kaatje. Tvoj Arthur vie hrať veľmi dobre.“ Potom sa jeho hlas trochu zmenil na vážnejší a položil si ruku na jej rameno: „Kaatje... dovoľ mi niečo ti povedať... Arthur – on – ako to povedať – zachránil mi život. Veď si ty i to videla. Ale predtým ešte dvakrát. Pred tými mužmi zo Syndikátu. Neviem vyjadriť, ako si to

vážim. Tento muž je poklad. Skvelý muž. Pozri – aj keď nenájde svoje doklady a namíbijská polícia ho bude prenasledovať... rád mu pomôžem usadiť sa tu v Droëfonteine. Možno stratil svoj starý život – ale možno mu ty môžeš pomôcť nájsť si nový.“

Kaatje takmer ani nedýchala a nemohla sa prestať pozeráť na Arthurove pohyby. A zároveň nevedela, čo na to Rinovi odpovedať. Sklonila bradu a vzala mu Arthurov klobúk z hlavy a sama si ho nasadila. „Rino,“ prehovorila tichým hláskom, „*hy het my gedans gewys.*“

Arthur si v hre rozumel s jedným vysokým mladíkom, s ktorým oprášili ten starý brazílsky futbalový štýl *jogo bonito* a krátko po tom, čo si asi tri razy vymenili loptu, naznačil strelu, položil si brankára a nikým neatakovaný strelil jednoduchý gól do prázdnej brány. Jeho časť manšaftu eruptovala nadšením a s Arthurom si tlačili po vydarenej akcii, ale Arthur sa od nich znovu odpojil a zamával im. Ostal trochu zaprášený na kolenách, ale aspoň svoju predošlú chybu pri bránení odčinil úhladným gólom. Pridal sa k Rinovi a Kaatje. „Tie decká sú ozaj niečo, Rino. Ak im to takto dobre hrá v púšti... tak majú veľmi dobrú kondičku!“

„Jasné! Náhodou tu máme silnú futbalovú kultúru. Na druhej strane Droëfonteinu zase sú poriadni ragbisti. A tiež drsní chlapi.“ Potom si vzdychol, takmer znova prepol do afrikánčiny, ale v poslednom okamihu sa zháčil a pokračoval anglicky: „No, možno by som vás ako dvoch zaľúbencov mal na chvíľu nechať osamote. Užite si pobyt v Droëfonteine. A dobre sa vyspite. Zajtra nás čaká veľký deň.“

Kaatje to znova zaboľelo. *Dvaja zaľúbenci*. Ach, už to vidia všetci. Riskla pohľad na Arthura, jeho klobúk na jej hlave jej zakrýval oči. Potom sa rýchlo odvrátila: „Poďme dnu,“ povedala úkosom a odkráčala k otvoreným dverám domčeka.

Arthur urobil gentlemanské gesto ruky, aby ju pustil dnu ako prvú. „Pod', zlatičko. Tak veľmi potrebujem ten kúpeľ. Prisahám že, toto namíbijské teplo je horšie, než som čakal. Nemáte tu doslova úplne opačné počasie ako v Poľsku?“

Kaatje si vzdychla. Tajne neznášala, ako to Arthurovi tak šlo – ako na ňu pôsobil takým neskrývaným a nesileným šarmom s ľahkosťou muža, ktorý presne vie, ako si Kaatje získať. Vkročila do chladnejšieho interiéru chalúčky a prechod z oslepujúceho bieleho svetla vonku dovnútra ju prinútil žmurknúť. Zastavila sa tesne vo dverách a mierne otočila hlavu. „V Poľsku je zima, ľad a sivá obloha. Tu teplo len... spáli všetko, čo je príliš slabé,“ odpovedala s miernym úsmevom.

Arthur sa uškrnul: „Pf, možno si ešte nezažila európske horúčavy bez klimatizácie, keď k nám naveje tropický vzduch zo Sahary, ktorý sa nad Európou udrží pokojne i celý týždeň. Je to akoby ťa strčili do otvorenej rúry na pečenie.“

Kaatje zmizla ďalej v chodbe a napadlo ju, že nie je k Arthurovi úprimná a dokonca aj nespravodlivo chladná, ale bol to zatiaľ jediný spôsob, ako zastaviť to chvenie v hrudi. Krátko sa zasmiala: „Európske teplo je... vlhké,“ hovorila a jej hlas sa mierne ozýval v úzkej chodbe, „a nalepí sa na teba. Tu je teplo suché. Vyzlečie ťa donaha.“

Arthur sledoval, ako Kaatje položila jeho klobúk na malú linku na chodbe, otvoril dvere do kúpeľne a nakukol dnu.

„Uteráky sú v druhej skrinke odspodu,“ poznamenala, „ale s vodou, prosím, šetri. Nemáme jej toľko ako v Poľsku.“

Arthur sa poďíval lepšie a našiel tam i nejaké nové oblečenie. Prekvapený tou štedrosťou sa spýtal: „Počkaj... tebe hovoril Rino o nejakom novom oblečení? Keďže to moje je naozaj sotva použiteľné. Povedz mi, je táto štedrosť súčasťou zážitku?“

Kaatje sa otočila a oprela sa o zárubňu spálne, ruky prekrížené na koženej bunde, golier stále vyhrnutý. „Rino je... príliš láskavý. A nemá rád, keď hostia vyzerajú tak, akoby bojovali s púšťou a prehrali.“

Oči Arthura Trysta zažiarili vďačnosťou: „Och, za to sa mu musím neskôr poďakovať. Hneď som späť, zlatíčko. Hneď ako sa osprchujem – a pustím si vodu tak studenú, ako sa len dá.“ Vošiel dnu a zavrel za sebou dvere.

Kaatje sa ani tentoraz nedokázala odpútať od oslovenia *zlatíčko*. Iba si vydýchla a pokúsila sa uvoľniť. Ale nešlo to. Priložila si ruku na hrud' a zacítila, že jej srdce búšilo ako bláznivé. Nemohla ďalej klamať samú seba, že jej tento muž neprehodil priority. Odstúpila od zárubne, keď sa pomaly vyzula a pomaly vošla do malej obývačky a očami sa dívala po upratanom interiéri a zacítila náhle, neodolateľné nutkanie byť niekde inde. Tá dualita – nemôže vydržať bez Arthura, nemôže vydržať ani bez neho.

Potom ju upútal zvuk tečúcej vody v kúpeľni a Arthurov hlas, ktorý napodobňoval gitarový riff do Rolling Stones a pospevoval si ich hit *Satisfaction*. Podívala sa na dvere kúpeľne, počúvala jeho nie veľmi vydarený spev a predstavovala si ho, ako si užíva sprchu. Mierne sa pousmiala. Potom Arthur akoby zabudol text a prepol na inú klasiku s podobne chytľavým gitarovým riffom, ktorý mu išiel rozhodne lepšie ako spev – *Sharp Dressed Man* od ZZ Top. Kaatje sa teraz už zasmiala, aj keď len potichúčky, ale o to viac úprimne. Zakryla si ústa rukou, oči doširoka otvorené. Zarážalo ju, ako dokáže byť Arthur bezprostredný. Jemu bolo určite jasné, že to Kaatje zaiste musela počuť cez relatívne tenké steny kúpeľne, iba zo seba robil šaša, ale nevadilo mu to. A Kaatje sa zasnila a ďalej počúvala, čakajúc na ďalší skomolený refrén, ďalšie vymyslené gitarové sólo, ďalší moment, keď zabudne slová. A Arthur nesklamal, znova zabudol text piesne, ale keďže sa mu zamotal jazyk a vyslovené slová nemali žiaden zmysel, ale podobali na slová inej piesne,

hravo prešiel rovno do nej – *Bla Bla Bla* od Gigi D'Agostina. A to už Kaatje, ako fanúšika tanečnej hudby, odzbrojilo – tu nepotreboval spievať náročné sóla. Kaatje si podupávala nohou a mierne kývala hlavou zo strany na stranu. Tento chlap je lepší ako rádio, pomyslela si.

Potom vypol vodu, ale pokračoval k odriekavaní naoko nezmyselného textu, keď sa prezliekal. Jej tvár sa zmenila na masku suchého pobavenia, keď sa kľučka dverí na kúpeľni otočila, znova si uvedomila, že klame len samú seba. „Gigi D'Agostino,“ prehovorila rozvážnym hlasom, „Italodance. 1999. Krásne si to zmasakroval.“

Arthur sa iba usmial: „Neviem spievať. Nikdy som to nevedel. Ale keď si tak dobre počúvala...“ hravo sa otočil na päte a tváril sa vážne ako model na módnej prehliadke: „Už som teraz *sharp dressed man*?“

„Jasné že áno!“ riskla pohľad hore na neho, keď znova urobil malý obrat modelky, uškrňal sa a hravo sa pretvaroval a sledovala, ako si upravoval požičanú košeľu.

Potom sa obzrel vôkol seba. „Je tu celkom útulne. Nebyť toho zápasu, už by som mal celý tento domček poriadne preskúmaný.“

Kaatje urobila jeden krok vpred. Potom ďalší. Akoby chcela zistiť, aká najväčšia vzdialenosť je potrebná na to, aby jej tento muž kradol dych. Potom to zacítila – mydlo, ktorým sa umýval. „Chceš vidieť, ako žijeme?“ usmiala sa. „Tak pod', kovboj. Poďme sa pozrieť. Ale neočakávaj žiaden päťhviezdičkový apartmán.“

Arthur si vzdychol. Bola to zmes hravosti a smútku, tej nostalgie, ktorá nás núti usmiať sa nad našimi nepodarkami z minulosti. „Ani to neočakávam, zlatičko. Všetko je lepšie ako *Under Windhoek's Brigdes Inn*, to ti môžem povedať!“ Arthur si rád a často začal doberať tú krásnu Afrikánku. Dostával pocit, že sa Kaatje znova začínala pri ňom cítiť pohodlnejšie. „Ale zase ani nehovor, že táto chalúpka ledva drží

pohromade... raz som spal v takom divnom hoteli v Gdańsku. Myslel som si, že tú chatku v noci odfúkne vietor.“

Kaatje sa ani nechcela tak ostro a náhle zasmiať, ale podarilo sa jej to. Uvedomila si, že Arthur znova prelomil jej obranu a potom si zakryla ústa.

Neskôr toho večera si Arthur a Kaatje dali dobrú kávičku a potom išli do svojich postelí. Nie spolu – oddelene. Ale uprostred noci sa Kaatje zobudila a zistila, že Arthur v tej svojej nebol. Vzala si deku, ktorú slúžky nechali pod posteľou a vyšla von z chalúčky. Ani svoje náušnice si nenasadila. Prichytila sa, že sa bez Arthura cítila nesvoja. Pomaly otvorila dvere s jemným vŕzganím, stojac zabalená v deke a bosá na malej betónovej ploche, zazrela Arthura sediaceho na betóne, ktorý tvoril malý schodík na verande pred domčekom. Snažila si napraviť rozstrapatené vlasy.

„Arthur, nie je ti zima?“ opýtala sa opatrne.

„Ani nie,“ odpovedal potichu.

Kaatje zvažnela, jej ruky pevne zvierali deku okolo jej ramien. Púšť v noci je chladná a nevyspytateľná. „Zobudila som sa. A tvoja strana bola prázdna. Som si myslela, že...“ Mala by sa vrátiť dnu. Mala by ho nechať na pokoji. Mala by... jej prsty nenachádzali nič, s čím by mohla hýbať – žiadne náušnice, žiadny golier bundy. Len okraj deky, ktorý si krútila medzi trasúcimi sa prstami.

Arthur držal v prstoch krátku palicu, vyzerala ako malá vetvička z neďalekého stromu. Vyzeral trochu smutne a nervózne. „Kaatje, zlatičko... nerobím si starosti kvôli Jochenovi. Nie je pre mňa až taký nebezpečný.“

Kaatje pochopila – vedela, že Arthur býval kedysi silný fajčiar, hoci ho sama fajčiť ešte nevidela. Ale pamätala si jeho hod cigaretovou krabičkou priamo do jej smetného koša.

„Premýšľal som o mnohých veciach. Napríklad – čo sa stane, ak ho zdoláme? Myslím Jochena... alebo i Syndikát, ktovie... mám sa vrátiť späť do Poľska? A ak áno – prečo by som sa mal vrátiť... okrem tanca vlastne nemám nič. Jasné, je to moje rodisko a milujem svoju krajinu. Ale... vrátiť sa späť po všetkých týchto problémoch tu v Namíbií...?“

Kaatje sa pomaly k nemu sunula a vliekla so sebou deku ako krídla. Zastavila sa tesne vedľa neho, ale neodhodlala sa k nemu sadnúť. „Si nervózny...“ kývla hlavou na paličku v jeho prstoch.

Arthur sa pozrel na svoju paličku: „Je to len konár. Ale *psia krew*, práve teraz mám takú chuť na cigaretu, že ma až trasie.“

Kaatje pozrela hore na hviezdy – možno tie isté hviezdy, ktoré práve žiaria nad Poľskom, povedala si. „Myslíš si... že ísť späť znamená cúvnuť?“ pritiahla si deku pevnejšie k telu, jej rameno sa dotklo jeho ruky. Či už náhodou alebo nie.

Arthur hodil paličku opačným smerom od Kaatje. „Nemal som na výber, zlatičko, musel som prísť sem. Kvôli nájdeniu mojich stratených dokumentov. Ale všetko bolo nakoniec úplne inak – Jochen ma použil na to, aby som našiel Rina. Jochen mi nikdy nechcel pomôcť. Nikdy. A teraz ani neviem, čo ďalej. Či už cúvnuť, alebo sa tváriť, že mi tento výlet do Namíbie nejak pomohol...“

„Ja som odišla z Južnej Afriky, pretože som si myslela... že odchod ma napraví. Že vzdialenosť ma zo mňa spraví lepšieho človeka. Jasné, v Južnej Afrike sa aj tak nedá momentálne slušne žiť, to je jedna vec, ale vzdialenosť nezmení nič na tom, čo si do nového miesta so sebou vezmeš.“ Horko za zasmiala a konečne sa naňho pozrela a proste si musela k nemu sadnúť. Deku si zložila pod zadok, aby jej nebola zima.

„Ak porazíš Jochena... potom si vyberieš. Poľsko, Namíbia alebo niekde úplne inde. Nie je ľahké si vybrať. Ale dnes večer... “ prisunula sa bližšie a venovala mu kúsok z tepla jej deky, „dnes večer je púšť dosť studená. Ale ty si tu. A ja som tu s tebou. A zajtrašok môže počkať.“

„Kaatje, odkedy som tu, naučil som sa veľa vecí. Dokonca aj byť nejaký čas sám sebou. Vieš – myslel som si, že som stratil veľa zo svojej predošlej hravosti, ktorú som potreboval pri tanci. Tam si nemôžeš dovoliť byť skromný a utiahnutý. Ale ja... cítim... že si mi pomohla nájsť aspoň nejakú časť z tej hravosti. Keď som s tebou, cítim sa znova sám sebou.“

Kaatje sa zatajil dych, pozrela sa na jeho ruky – ruky, ktoré držali paličku, ktorej Arthur prisúdil rolu náhrady za cigaretu, sa mierne triasli. Takmer určite nie od zimy. „Hravosť... “ zamrmlala, akoby nevedela, ako pokračovať. A vskutku to nevedela. Arthur ju však do ničoho nenáhlil. Jej pohľad zabľúdil až k horizontu, kde sa obloha práve začínala veľmi mierne rozjasňovať, „s tvojou hravosťou nemám nič,“ odpovedala rýchlo, možno až príliš rýchlo, „ty... ty si si ju priniesol sem sám. A jedno ti poviem: vždy si ju mal pri sebe. Iba ostala zahrabaná niekde hlboko v tebe.“

„Kaatje, nie – máš na tom zásluhu – priviedla si ma späť k sebe samému – chtiac alebo nechtiac. A som za to vďačný. Naozaj.“

Kaatje sa k nemu otočila plecom a oprela sa o jeho rameno, aby si schovala tvár, aby nevidel emócie, ktoré jej zaplavovali líca. „Ty... spôsobuješ mi, že sa cítim... menej zlomená,“ zašepkala, ani si neuvedomila, že jej angličtina znela ako z Rinových úst.

Arthur objal Kaatje a zasnene sa díval do diaľky: „Nie je to zvláštne, že nás táto zima učí zdieľať teplo?“ Potom ju pomaly a jemne začal hladiť po vlasoch: „Cítim sa opäť živý. A ak by som sa mal vrátiť späť – vrátim sa k svojmu starému životu a budem tým neviditeľným

outsiderom. Presne tým, ktorým som sa bál stať, ak raz prestanem tancovať. A čo ty? Ako sa vrátiš späť k svojmu životu?“

Kaatje stuhla v jeho objatí, ale potom si uvedomila, ako je Arthur práve teraz zraniteľný a cítila ten zvláštny pokoj, ktorý v nej vyvolali jeho jemné dotyky. Aj tak však cítila niečo viac, niečo, čo si nezaslúžila. Niečo príliš nežné pre niekoho ako ona. „Aký život... odišla som, pretože... pretože už nebolo čo rozbiť. Už som bola dosť rozbitá na kusy, ktoré sa snažili udržať si tvar. A teraz? Teraz sa bojím. Pretože si ma prinútil cítiť sa... menej osamelá. A to je nebezpečná vec, Arthur Tryst. Potrebovať niekoho.“

Arthur sa otočil ku Kaatje a jemne jej prstom pohladil líce. „Kaatje, zlatičko... vyzerá to, že sme obaja v nebezpečne podobnej situácii, aj keď s úplne odlišnými príbehmi a okolnosťami. Nie je to takmer poetické, že sme sa stretli? Podobní, ale odlišní?“ Potom ju znova jemne objal, nie príliš pevne, ale nie príliš hanblivo: „Chcem, aby si sa cítila bezpečne. Viem, že si silná žena, ale aj tak... zatiaľ to neviem vysvetliť, ale vždy, keď ťa vidím, chcem ťa ochrániť... pred čím? Pred mnohými vecami... aj keby to mala byť samota...“

Kaatje sa znovu zatajil dych zvukom niekde medzi vzlykom a šepotom. Zaborila tvár do jeho požičanej košeľe: „*Daardie woord... wat betekend dit... die woord...*“ neodvážila sa ani preložiť jej posledné slová, ale tak nejak vedela, že im Arthur rozumel. Nemala chuť sa od neho odtiahnuť. Mala pocit, že tak je to správne. Nemala dôvod byť k nemu neúprimná. „Chceš ma ochrániť pred samotou? Tak potom musíš vedieť... že moja samota je stará. Je... hrubá ako hrošia koža. Už sa stala mojou súčasťou.“ Odtiahla sa len natoľko, aby sa naňho mohla pozrieť. Jej čierne oči mierne zvlhli, ale vzdorovito držala bradu hore. „Bojím sa, Arthur. *Ek is bang om te voel*. Ale... viac sa bojím, že budem... opäť neviditeľná.“

„Kaatje...“ Arthur jej jemne odhrnul pramienok vlasov z čela, „aj ja sa bojím. A poznám ten pocit – byť sám a pravdepodobne si to aj užívať. Ale s tým sa dá vysporiadať – potrebovať niekoho je úplne v poriadku. A – nemusíš byť s ním každú sekundu. Ale mať niekoho, komu na tebe záleží a pomôže ti v ťažkých časoch – je vzácna vec. A Kaatje... pre mňa nikdy nebudeš neviditeľná. Nikdy.“

Kaatje sklonila bradu a dívala sa na jeho mierne sa trasúce ruky miesto toho, aby sa znova stretla s tým pevným pohľadom, pretože Arthur vidí cez každú vrstvu jej pancierovej kože. „Obávam sa, že to, čo ti teraz poviem... je trochu odvážne. A obávam sa, že to môže medzi nami veľa zmeniť. A že nie je strategické povedať to tesne pred zajtrajškom...“ Arthur odvrátil zrak, ale Kaatje stále držal v objatí ako predtým, iba si ťažko odľúkol.

Pozrela sa na neho s lesknúcimi sa čiernymi očkami: „Ak sa tým niečo zmení... som ochotná to risknúť. Len... to povedz, Arthur.“

Preglgol. „Už som ti raz povedal, že... ťa mám radšej ako všetkých ostatných... to je stále pravda. Možno som mal použiť iné slová, Kaatje...“ Arthurov dych sa trochu triasol. „*Lúbim ťa, Kaatje.*“

Kaatje sa svet naprosto zastavil. V jej hrudi všetko stíchlo. Mierne sa odtiahla z objatia, aby sa naňho lepšie pozrela – naozaj sa naňho pozrela. Uprela na neho svoje čierne pozorné očka, hľadajúc akýkoľvek náznak neúprimnosti. Nič také nenašla. „*Ek is nie... ek is nie goed met hierdie woorde nie...*“ prešla do afrikánčiny, pretože angličtina sa jej teraz zdala neosobná. Ale z úcty k Poliakovi, ktorý sa tiež dosť trápil so svojou angličtinou, rýchlo prešla naspäť: „Celý svoj život som bola... neviditeľná. Ako duch. A teraz ty... ty ma vidíš takú aká som a teraz si vravel...“

Nemohla to skrývať. Viac nie. Z jej čiernych očí práve unikla prvá slzička. „Neviem, či to dokážem povedať späť. Nie preto, že by som to necítila. Ale preto, že... sa desím, že ak to poviem, úplne sa zosypem.“

„To je v poriadku, zlatíčko, chápem,“ Arthur nevyzeral byť rozrušený, iba jej utrel slzu z líca. „Ja... povedal som to, pretože je možné, že budeme spolu už len zopár nasledujúcich hodín. A potom, ktovie... možno nájdem svoje dokumenty a vrátim sa naspäť do Poľska. Možno tu zostanem ešte pár dní. Alebo sa možno do Gdańska už nikdy nevrátim. Ale toto som ti chcel povedať už viackrát. Ale... ak sa už v budúcnosti už nikdy neuvidíme, chcel som ti dať najavo svoje skutočné city, aj keď ich neprijmeš. Ja... rozumiem.“

Kaatje ťažko preglgla. Oči mala vlhké, ale niečo sa v nich pohlo – záblesk vzdoru. Prinútila sa mu pozrieť do očí. „Ja... neviem tie slová vysloviť. Ešte nie. Nie som pripravená.“

„Kaatje... nič nemusíš. Do ničoho ťa nenútim. Len, prosím, zostaň taká, aká si – vrúcna, roztomilá a sebavedomá. Rešpektujem ťa takú, aká si. Nemusíš nič meniť – buď sama sebou. Len – budem ešte šťastnejší, ak mi budeš viac dôverovať. Niekedy mám pocit, že medzi nami je stále akási neviditeľná stena, ktorá, úprimne povedané, nie je potrebná. Prosím... povedz mi... čo môžem urobiť, aby si mi viac dôverovala...? Povedz mi... ja nemám pred tebou čo skrývať, zlatíčko.“

Kaatje sa odtiahla tak akurát, aby sa naňho pozrela, ale jej pohľad skĺzol k jeho ramenu namiesto k jeho očiam. Nedokázala ho udržať. „Strávila som roky... budovaním toho múru. Nie preto, že by som chcela. Ale preto, že... posledný človek, ktorému som dôverovala... si zo mňa vzal niečo, čo som už nikdy nezískala naspäť. Takže mne trvá, kým začnem niekomu dôverovať. A neviem, ako... otvoriť tie dvere. Nevie, kde je kľúč. Stratil sa.“

„Ja... ehm... nehovorím to príliš často, pretože sa potom cítim starší...“ Arthur sa zľahka usmial a nenútil Kaatje sa na neho podívať, „ale ak sme niečo stratili, možno ani nestojí za to, aby sme to znova hľadali. Možno je lepšie vytvoriť niečo nové, ak nedokážeme zopakovať veci a pocity, ktoré sú dávno preč. Ak si stratila kľúč – dovoľ mi vytvoriť pre teba nový – lesklý, krásny, možno v tvare pierka... hm?“ jeho hlas o niečo vrúcnejší.

Kaatje sa chcela zo zvyku dotknúť svojich náušníc, ktoré aj tak ani nemala nasadené, no narazila na Arthurove prsty. Zatajila dych. „Hm, pierkový kľúčik...“ potichu zopakovala a po prvýkrát dnes v noci sa na jej na perách mihlo niečo, čo pripomínalo úprimný úsmev. „Na kovboja si celkom romantický, nemyslíš?“

„Asi áno. Ale ja nie som kovboj. A hlavne – nechcem ťa do ničoho nútiť. Sama určite dobre vieš, čo je pre teba dobré.“ Potom jej znova pohladil vlasy: „A vieš čo...? Som ostatne rád, že som ti povedal, že ťa ľúbim. Mám pocit, že som sa zbavil ťažoby, ktorú som nosil každý deň odvtedy, čo som ťa stretol v tvojom obchodíku. Cítim, že teraz pred tebou už nič neskrývam. Vidíš skutočného Arthura Trysta – neúspešného poľského tanečníka, ktorý miluje afrikánsku ženu s pierkovými náušnicami a dvojfarebnými vlasmi!“ zasmial sa s úctou, seabavedomejšie a podrobnejšie skúmal jej čierne vlasy s blond pramienkami.

„A ty, Arthur Tryst, hovoríš tieto veci, akoby boli jednoduché. Ako keby láska bola len... niečo, čo položíš na stôl a povieš *aha, vezmi si ju*.“ Jej hlas sa triasol. Nechcela na neho byť drsná. Upokojila sa. „Prepáč... mne také niečo nikto nikdy nepovedal. Nie takto. Nie s takou... vážnosťou.“ Oprela sa o neho. „Som rada, že si mi to povedal.“

„Tak to je potom dobré, zlatičko. Až teraz som našiel tú správnu príležitosť to povedať. Príliš dlho som to naťahoval. Ale ak je zajtra náš posledný deň spolu, jednoducho by som už nemusel dostať tú

príležitosť ti to povedať.“ Jemne sa dotkol jej líca. „Som tu pre teba, Kaatje. Môžeme tu chvíľu zostať v chlade alebo sa vrátiť do postele. Ale ďakujem – myslel som si, že zareaguješ inak. Ale som rád, že nie. Tvoja reakcia ma vlastne posilnila. Mám teraz ešte väčšiu chuť zajtra nakopať Jochenovi zadok.“

Kapitola 6

Keď sa Kaatje okolo siedmej ráno zobudila v posteli, Arthur ju už čakal s podnosom s raňajkami. Bola na ňom položená káva, mäkký chlieb, vajcia, slanina, grilované paradajky, *boerewors* a malá miska s olivami.

„*Goeiemôre*, Kaatje! Mattys ti posielal raňajky. Veľmi milé od neho, však?“

Kaatje sa posadila a žmurkla proti mäkkému rannému svetlu, ktoré prenikalo cez okno chaty. A keď zacítila klobásku, kávu a zemitú vôňu droëfonteinského chleba, zdvihla sa z polohy ležmo, vlasy ešte rozstrapatené ako zvyčajne a pomaly si nasadila oba žlté pierkové náušnice. Poriadne sa posadila a pritiahla si deku okolo ramien a do lona, aby zabezpečila podnos, ktorý jej pristál priamo pred ňou.

„To si vstal tak skoro, aby si mi priniesol raňajky do postele?“

„Áno, zlatičko. Veľa som toho nespál. Myslím, že som spal asi tak štyri hodiny...?“ Kaatje si všimla, že jeho hlas bol oveľa tichší a naozaj iného zafarbenia, takého unaveného. Ale hlavne je určite ešte rozcitlivený po včerašnej noci, keď sa obaja rozprávali.

Arthur sa len usmial, keď Kaatje siahla po káve a nadýchla sa jej vône. Zatvorila pri tom oči. Fakt dobrá kávička, pomyslela si.

„Ďakujem, Arthur. Za všetko. Si zlatý.“

„Mám problémy prichystať aj studené jedlo, nie to ešte teplé. Nuž čo, kuchár zo mňa nebude, ale napadlo mi, že ťa poteším takto zrána. Tak som poprosil o pomoc Mattysa. Neváhal a okamžite si objednal tieto raňajky z hotela, ktorý je neďaleko odtiaľto.“

Kaatje si až teraz všimla aj druhú šálku kávy na ponose, Arthur zjavne zjedol raňajky skôr, ale s kávou počkal, aby si ju mohol vychutnať s ňou. Jej pohľad zablúdil kamsi k oknu, pretože opäť zacítila tú nebezpečnú príťažlivú silu, ktorá jej srdce ťahala smerom k nemu. Potom sa pustila do raňajok. Chlebík je čerstvý, *boerewors* dobrý – korenený, teplý a tak nejak pravý – nie ako tie napodobeniny vo Windhoeku. Potom svojou lyžičkou ťukla do jeho šálky: „Daj si kávičku. Určite ti už vychladla.“

Arthur si šálku vzal a napil sa. Bol zjavne unavený, ale snažil sa fungovať ako človek: „Fú, štyri hodiny sú pre mňa naozaj máličko. Teraz sa cítim dobre, ale poznám svoje telo. Cez obed sa už môžeme hrať na zubára!“ Potom sa zaklonil a otvoril ústa, akoby simuloval, ako unavený bude – a naozaj to vyzeralo, akoby sedel v zubárskom kresle. Kaatje mala čo robiť, aby sa nezahlusila kávou od smiechu. „Som rád, že si sa dobre vyspala. Myslím si, že táto chatka je pokladom uprostred ničoho. Ľudia z Droëfonteinu možno naozaj vedia čarovať.“

Potom sa mu pohľad vyjasnil, keď si dal ešte za dva dúšky kávy: „Už som hovoril s Rinom. Hovorí, že má falošnú databázu nahranú na datadisku. Pracoval na nej hodiny a čistil každú stopu, ktorá by ho prezradila. Nahral tam trójskeho koňa, ktorý je vraj veľmi sofistikovaný. Keď sa naješ a budeš pripravená, nájdeme Rina a zavoláme Jochenovi. S trochou šťastia ho môžeme presvedčiť, aby nás prišiel do Okahandji pozrieť. Databáza – za moje dokumenty. Ale pochybujem, že to bude také jednoduché.“

„Jochen podľa mňa nebude z tých, čo si dáva na seba pozor. Môže sa dívať do zrkadiel, koľko len chce, natoľko opatrný byť vie. Ale podľa mňa nerozozná intrigy, ktoré v zrkadle nevidí.“

Ranné slnečné lúče, ktoré cez okno dopadali na blond'avé pramienky vlasy Kaatje Aarendse, dodávali jej vzhľad takmer anjelský výzor, keď si pomaly odpila z kávy a na perách sa jej mihol náznak úsmevu.

„Ale máme iný problém, Kaatje – druhú časť plánu – Jaxona Valea a jeho dron. Ešte nevieme, či to vôbec prijme. Poznáš ho – chce pomôcť, ale zvyčajne veci zhorší a správa sa, akoby to nebola jeho chyba. Ak nebudeme mať Valea na palube, náš plán je v troskách.“

„Bena rešpektuje. Ben ho desí tak akurát. Zavoláme najskôr jemu.“

„No, ja jeho číslo nemám. Ale Mattys takmer určite.“ Arthur vstal, ale hneď sa znova posadil, keď sa mu zatočila hlava. Usmial sa: „Som v poriadku. Len ma trochu bolí hlava z toho štvorhodinového spánku.“

Kaatje sa dotkla jeho ramena a nedovolila mu znova vstať. Miesto toho vstala ona: „Prinesiem ti vodu. Káva určite nestačí.“ Odišla na pár sekúnd do kuchynky a doniesla mu pohár s vodou. Sama držala celý džbán. Potom si sadla na posteľ vedľa neho. Arthur sa usmial, ako to dokázal len on – ako Indiana Jones v najlepších rokoch a napil sa – dal si rovno naliať ešte jeden pohár. Potom si otestoval svoju koordináciu tým, že sa znova postavil. Zdalo sa, že išlo len o chvíľkovú slabosť.

„Asi by sme mali vyraziť, zlatíčko. Nerád by som sa chcel dozvedieť o tom, že Arthur Tryst je podozrivý zo zločinu, o ktorom nemá ani potuchy.“

Kaatje inštinktívne sklonila bradu: „Zase to *zlatíčko*? Len v tom pokračuj a zvyšok tej vody ti vylejem na hlavu,“ doberala si ho jemným úsmevom, keď si rukou snažila narovnať jej rozstrapatené čierno-blond vlasy.

Arthurovi sa páčilo, že bola Kaatje konečne sebavedomejšia. Najmä po včerajšku. Postavil sa. „Dobre, zlatíčko. Poďme za Mattysom a Rinom. Zoberieme si od Rina ten datadisk a zavoláme si, kam bude treba. Dúfam, že nám nejaké odmietnutie neprekazí naše plány.“ Ale len čo vystúpil vonku, ihneď sa vrátil naspäť: „Je pol ôsmej ráno! Ako môže byť vonku také horúco? Kde je môj klobúk...?“

„A to nie si v púšti, ale v Droëfonteine, kde tu ešte na teba tú vodu fakt môžem vyliatť. Ale inde – nemal by si toľko šťastia,“ usmiala sa Kaatje. Našla jeho klobúk zavesený na operadle stoličky, zdvihla ho, raz ho pootočila v prstoch s nabielo nalakovanými nechtami a sama mu ho nasadila na hlavu. Trochu nakrivo. Potom si odkašľala a schmatla si z príručného stolíka jej vlastný, čierny klobúk a nasadila si ho bez veľkej ceremónie. Ale skôr, ako Kaatje stihla čokoľvek urobiť, ju Arthur chytil za rukáv a jemne otočil k sebe. Ona mu prekvapene omylom položila ruku dlaňou na hrud’.

„Predtým, ako niečo urobíme, chcem ťa objasniť. Je možné, že je to náš posledný spoločný deň. A to, čo som povedal včera, stále platí...“ pomaly jej prešiel prstami po jej líci. „Ďakujem, Kaatje. Za všetko. Dávaš mi silu pokračovať.“

Kaatje sa na chvíľu vôbec nepohla, aj keď jej prvý inštinkt jej hovoril, aby sa mala znova stiahnuť. Ale teraz nie. „Nerob to...“ jemne ho upozornila, „nehovor, že nás čaká posledný deň. Ako keby už bolo rozhodnuté.“

Ale predsa len sa poddala a objala ho. Držala sa ho pevnejšie, než by chcela. Pevnejšie, než by si kedy priznala, až si všimla, že sa Arthurovi zatriasli ruky. Hneď vedela, koľká bije. „A takisto si nezačínaj znova s tou samovražednou tyčinkou len preto, že si Jochen myslí, že sa môže zahrávať s tvojím životom.“

Arthur však náhle sklonil hlavu: „Podľa mňa náš plán zlyhá. Nebude to fungovať, aj keď sa to zdá uskutočniteľné.“

Kaatje nesúhlasne pokynula hlavou: „Nie je to samovražedná misia. Je to obchod,“ opravila ho tichým hlasom, „aj ten dron – je to len nástroj a Vale je len pilot. Jediné, na čom záleží, je okamih, keď niekto otvorí tú databázu.“

Arthur si odkašľal a dôrazne sa snažil zachovať pokoj: „Som v poriadku. Som chlap, len sa tak musím i začať správať...“ hovoril si pre seba, ale tak, že to Kaatje jasne počula. „Možno máš pravdu. Je to len výmena a uvidíme, ako to dopadne.“ Usmial sa na Kaatje so svojím typickým úsmevom. „Vziať ten datadisk s pascou od Rina. Zavolať Benjaminovi, potom Jochenovi a presvedčiť ho, aby sa s nami stretol v Okahandji. Modliť sa, aby tú pascu nevidel. Zobrať dokumenty. Jednoduché, však?“

„Zvládneme to,“ zamrmlala Kaatje.

Netrvalo však dlho a Rino si ich našiel ešte predtým, než sa od seba oddelili. Rino dnes vyzeral ešte rozšafnejšie, než bežne, istotne sa do akcie tešil. Na sebe mal nadrozmernú košeľu, ktorá ho opticky robila ešte chudším, na opasku mal pripevnené niečo ako pager. Vysmiaty ako vždy, sa zastavil rovno pred nimi a s teatrálnou šibalskou tvárou zopäť spolu dlane, dívajúc sa na Arthura a Kaatje: „Ach! Pozrite sa na toto! Ako dve hrdličky!“

Arthur však Kaatje nepustil, ale prešiel do profesionálnejšieho tónu, aj keď so zmesou pochybností a beznádeje: „Rino. Máš ten datadisk? Nastražil si pascu so sledovačom tak, ako si sľúbil? A si si úplne istý, že sa to Jochen nedozvie? Nie je síce technicky veľmi šikovný, ale...“

Rino ho hneď prerušil, keď si siahol do svojho nadrozmerného vrecka na béžových ľanových nohaviciach, aby vytiahol ťažký kovový disk, ktorý potom držal vo vzduchu ako posvätnú relikviu, oči mu žiarili sebavedomím: „Jochen je dinosaur! Stále je z tých, čo si myslí, že *cloud* je niečo, čo prináša dážď!“

Arthur pretočil s očami. Rino bude dnes asi neznesiteľný. „Takže – ten trójský kôň...“

Znova nedopovedal. Rino dnes vyžaroval tak sebavedomú energiu, že priam žiaril: „Stačí na to, aby Jochen uveril, že získal tajomstvá večného

života. Keď si zapojí disk k sebe, kôň sa prebudí a zašepká nám svoju polohu. Nie je to únik; je to návnada! Dokonalá digitálna pavučina!“

„Ale čo potom? Zistíme jeho polohu. Paráda. Ale... to celé je výmena, však? Dáme mu datadisk a polohu Valeovho dronu, o ktorej predpokladáme, že je tvoja falošná poloha, a mal by mi vrátiť dokumenty... no nemyslím si, že moje dokumenty sú také cenné, Rino, ak mu dáme datadisk plný údajov, ktoré by sa dali použiť rovnako ako moje.“

„Mysli ako obchodník, Arthur! Jochen nechce dokumenty, pretože sú cenné; chce ich, pretože sú pákou. Pre neho je tvoja identita vôdzka. Nechce čítať tvoj rodný list; chce mať moc nechať ťa zmiznúť jediným telefonátom. Jochen bez váhania vymení tvoje malé papieriky za tento disk, pretože je chamtivý a chamtivosť je najľahšie zneužitelný *bug* v akomkoľvek systéme! Je to jednoduchá rovnica: tvoj život za poklad, ktorému nedokáže odolať.“

Arthur si vzdychol. „Dobre teda. Ale ak nebudeme mať Valea, sme v koncoch. Máme plán B?“

„Bude s nami, Arthur. Je príliš arogantný na to, aby nechal zlyhať pre neho tak jednoduchú misiu.“

Arthur neveriacky krútil hlavou, ale jednoducho sa pokúsil zmieriť so všetkým, najmä potom, čo ich prekvapil zvuk terénneho vozidla, v ktorom sedel Mattys Verdoorn. Zastavil rovno pred Rinom, ktorý sa na Mattysa škeril ako kaukazský kocúr. Arthur počkal, kým nastúpil do auta i Rino, ale hlavne Kaatje.

„Môžeš mi prosím povedať, Mattys, čo v Droëfonteine ešte nemáte?“ spýtal sa doberavým hlasom.

Mattys sa naňho nepozrel, jeho oči boli upreté na horizont, pomalým pohybom zaradil rýchlosť a auto sa mierne pohlo dopredu. „V

Droëfonteine máme všetko, čo potrebujeme, a nič, čo by sme nemali. Teraz sa usad'te. Cesta do Okahandje je dlhá a toto auto má hrozné pérovanie.“

Arthur sa podíval na Kaatje. Čo títo dvaja? Jeden je rozšafnejší ako bežne a druhý je zase tajomnejší ako hrad v Karpatoch. Kaatje sa len usmiala a pokrčila ramenom. Potom siahla do vrecka na svojej koženej bunde, vytiahla mobilný telefón a posunula ho po sedadle smerom k Arthurovi. Jej pohyby boli pomalé, oči upreté na neho s pohľadom, ktorý bol napoly varovný a napoly povzbudzujúci. Arthur sa s miernou nervozitou pozrel na Kaatje, keď mu potom podala aj malý papierik s číslami.

„Dobre. Najprv Benjamin. Človeče, ako ja neznášam telefonovať ľudom...“ usmial sa. Nechcel otáľať a tak hneď, ako sa auto pohlo smerom k bránam Droëfonteinu, zavolať najprv Matenguovi.

„Haló, Benjamin? Tu Arthur Tryst... ten chlap, ktorého chcela nájsť jedna osôbka menom Kaatje Aarendse. Áno, som nažive a mám sa dobre. Volám, pretože potrebujem trochu pomoci.“

Na druhom konci linky nastalo dlhé, ťažké ticho. „Hm, *trochu pomoci* je vcelku vágna žiadosť od človeka, ktorý má vo zvyku priťahovať chaos,“ poznamenal Benjamin chladným, ale nie nepriateľským tónom, „takže mi povedzte, do čoho ste sa to dostali tentokrát...“

„Och, to nič nie je. Len... ide opäť o Jaxona Valea. Chcel som vedieť, či mi môže znova pomôcť. Minule sme mali menší incident, ale keďže poznám Jaxona, všetko, čo tento chlapík robí, končí podobnými incidentmi. Potrebujem jeho schopnosti pilotovať dron, nič iné. Aby napodobnil konvoj áut. Aby nám dal pohybujúcu sa červenú bodku na mape, nič iné. Ale... nemáme... peniaze, aby sme ho skutočne zaplatili.“

„Chcete si najat' toho najarogantnejšieho pilota na celej južnej pologuli a voláte mne, pretože máte prázdne vrecká...“

„Ja viem. Nezná to ako premyslený plán. Ja mám úplne vyčerpané vrecká kvôli Jochenovi Vichtersovi. Chcel, aby som našiel jedného chlapa. A ja som minul peniaze na cestu z Poľska do Namíbie a potom na prežitie – som tu už vyše pol roka. Ale ja nechcem vašu, ani Jaxonovu pomoc zadarmo... možno to ešte neviete, ale Jochen Vichters je napojený na Syndikát. Na ten istý, ktorý urobil vašej Dakote tie hrozné veci. Odpusťte mi, že to spomínam... ale aj vy bojujete s tými gaunermi, však?“

Ticho, ktoré nasledovalo po Arthurovej zmienke o Dakote, sa líšilo od predchádzajúcich prestávok; bolo ťažké, dusivé a husté. „Môžem to pokojne nazvať aj citovým vydieraním, Arthur. Ale ste prvým človekom po dlhom čase, ktorý mi ponúka kúsok Syndikátu na striebornom podnose. Ak klamete, nájdem si vás. Ak máte pravdu... potom je cena za Valeove služby oficiálne na mojom účte.“

„Benjamin, je mi ľúto vašej straty, ale som na polceste k rovnakému osudu. Bez mojich dokladov, na mieste, ktoré nepoznám, proti tým gaunerom. Ak ma zabijú, bude to akoby som nikdy neexistoval. Takže... zavolám hneď, ako sa dohodnem s Jochenom. Môžem vám zatiaľ povedať, že sme si vybrali miesto s názvom Okahandja. Ale je na mne a Jochenovi, aby sme sa dohodli na presnom čase a okolnostiach.“

„Tak ma nenechajte čakať a hlavne sa nenechajte zabiť,“ odpovedal Benjamin, ktorý nečakal na rozlúčku a zavesil. Arthurovi búšilo srdce. Otočil sa na Mattysa, ktorý práve spomaľoval, aby pozdravil strážnikov pri bráne.

„Myslím, že súhlasil, že pošle Jaxona... ale teraz to najhoršie zo všetkého – Jochen.“ Arthur sa zhlboka nadýchol a predtým, ako vytočil

Jochena, sa pozrel na Kaatje. „Zlatíčko, chyt' ma za ruku. Potrebujem puto so skutočným svetom, aby som vedel, že som ešte nažive.“

Kaatje žmurkla, táto náhla požiadavka ju zaskočila. Zatajila dych a na chvíľu sa pozrela na Arthura, akoby práve prehovoril cudzím jazykom, ktorému takmer rozumela, no nepovedala ani slovo. Jej malá, bledá ruka sa natiahla a jej prsty vkĺzli do jeho dlane. Arthur zdvihol telefón znova k uchu, keď vytočil Jochena.

„Och, hej, Jochen, hádaj kto? Arthur Tryst. Prekvapený? Myslel som si, že mi pomôžeš.“

„Arthur Tryst... musím povedať, že tvoja vytrvalosť je takmer rovnako pôsobivá ako tvoj nedostatok úsudku. Predpokladal som, že sa už toho Rina ani nedočkám... čomu vďačím za potešenie z tohto nečakaného zmŕtvychvstania? Dúfam, že nevoláš, aby si sa ospravedlnil za svoje predchádzajúce zlyhania; to by bolo strašne nudné.“

„No jasné, *Kumpel!* Ja len, že si to rovno mohol povedať a nenechať ma hádať. Ale vieš čo? Našiel som ho. Momentálne neviem jeho presnú polohu, ale mám informácie, že bude v kolóne áut neďaleko Okahandje. Nájdem tú kolónu a vystopujem ju pre teba, ak mi odovzdáš moje vlastné dokumenty. A možno pre teba mám aj bonus.“

Arthur počul akýsi pobavený smiech muža, ktorý práve videl predvídateľný ťah na šachovnici. „Hm, konečne hovoríš mojou rečou – podarilo sa ti vzbudiť moju zvedavosť. Daj mi súradnice a čas a ja rozhodnem, či tvoje dokumenty stoja za tú cestu.“

„A aby si vedel, že sa s tebou nehrám – ten záhadný bonus je v skutočnosti dátový disk, ktorý má Rino pri sebe – plný vecí, ktoré by ťa mohli zaujímať – Rino je sám o sebe dosť záhadný, to vieš – a databázu osobných údajov mnohých zaujímavých ľudí nosí stále pri sebe. Takže – povedzme – jeden riadok tejto databázy – môj – oproti tisícom ďalších? Och, niekedy sa zamýšľam, či nie som príliš dôverčivý alebo

trochu prištedrý. Takže... dohodnuté? Už som na ceste do Okahandji. Musí to byť dnes, lebo keď ma odhalia, znova ho schovajú a my jednoducho stratíme jeho stopu na ďalšie týždne.“

„Dohodnuté,“ odpovedal Jochen chrapľavým hlasom bez vrúcnosti. „Okahandja. Poludnie. Prines disk a ja ti prinesiem tvoje vzácne dokumenty. Ak zistím, že sme iba márnili čas, nebudeš sa musieť starať o svoju identitu – pretože ti žiadna nezostane.“

„Dátový disk... jasné, zožením ho, nech sa udeje čokoľvek. Je to pre teba najcennejšia hodnota, aj keby Rina znova skryli. S diskom si môžeš kúpiť čas. Považuj to za hotové. Farma hneď za Okahandjou. Je tam veterný mlyn. Nedá sa to minúť.“

„Tak skús prísť načas, Arthur. Myslím si, že dochvilnosť je často to jediné, čo odlišuje úspešného podnikateľa od mŕtvoly.“ Linka s ostrým, klinickým cvaknutím utíchla. Arthur však neváhal ani sekundu a zavolať späť Benjaminovi presne tak, ako sľúbil.

„Benjamin, tu je zas Arthur Tryst. Jochen súhlasil. Farma hneď za Okahandjou. Je tam veterný mlyn. Dnes. Mohli by ste, prosím, zavolať Jaxonovi Valeovi, ak by bol k dispozícii s dronom?“

„Vale dostane inštrukcie, len čo zložím. Nerád robí láskavosti, takže si od vás pravdepodobne náúčtuje príplatky, ale účet je zatiaľ na mojom stole,“ odpovedal Benjamin hladkým a istým hlasom.

„*Kurwa mać*, tento Vale je obyčajný, pridrahý idiot... no dobre, nevadí. Iba mi povedzte, chcete odo mňa niečo osobné, priamo od Syndikátu? Ten dátový disk, ktorý sme pripravili – dáme to Jochenovi – je to uniknutá databáza, ale sfalšovaná. Má tichý sledovací systém, čo znamená, že ktokoľvek ju otvorí, ukáže sa nám ako na striebornom podnose. Máme na našej strane jedného z najlepších hackerov v celej Namíbii a Južnej Afrike.“

„No, to bude určite užitočné. Takže si tie dáta nenechajte pre seba, dobre? Keď ich zozbierate, pošlite mi ich. Dám veci do pohybu.“

„Budeme vás priebežne informovať, Benjamin. Len sa uistite, že Jaxon má s nami rovnaký názor. Alebo mu mám aj tak zavolať?“

„Ja si ho už ustrážim.“ Potom sa linka prerušila.

Arthur vrátil telefón Kaatje. „Všetko je pripravené. Ale aj tak sme v koncoch. Jaxon je trochu drahší a myslím si, že musíme urobiť viac, než len zachrániť moje dokumenty. Benjamin očakáva, že tie údaje, čo zozbierame – že mu ich pošleme.“

Rino sa obzrel za seba na Kaatje a Arthura. Mal v rukách divné zariadenie, do ktorého klikal a mal v ňom pripojený datadisk. Vyzeralo to ako modifikované vreckové zariadenie z minulej dekády, vyzeralo to skôr ako kus starého potrubia než ako počítač. Možno nejaký cyberdeck.

„Trójsky koník sa votrie do Jochenových vzácnych systémov a pošepká nám všetky jeho tajomstvá! Myslí si, že je lovec, ale je to len chrobák v mojej pavučine!“

„A čo ak to zistí a odpojí nás? A aj keby to fungovalo, čo môžeme dosiahnuť? Ich pozíciu. Paráda. A my tam prídeme s jedným autom a budeme požadovať, aby celý Syndikát padol?“ opýtal sa Arthur zámerne samolúbo.

„Jochen bude príliš zaneprázdnený slintaním nad dátami, aby si všimol koníka, kým ju mu budem pekne česať hrivu!“ S horúčkovitou presnosťou začal ťukať po klávesoch na svojom neohrabanom zariadení a na obrazovke zablikalo malé zelené svetielko. „A my od nich nepožadujeme, aby prestali, Arthur. Nájdeme únik, nájdeme chybu a potom... bum! Zrútime domček z kariet od dna! Získame dáta, s ktorými Matengu bude vedieť, čo ďalej.“

Arthur sa ale nezdal byť presvedčený. „To by mohlo pomôcť, áno, ale Jochen pozná ľudí z policajného oddelenia.“

„Benjamin je jediný muž v tomto regióne, ktorý má zdroje na to, aby premenil informácie na činy,“ pridal sa do rozhovoru aj šofér teréniaku, Mattys.

„Ale – ako? Benjamin Matengu s nimi bojuje už roky. Tento jeden čin zachráni... všetko? Prepáčte – čo ja o tom viem... som len Poliak, ktorému sa nepodarilo kvalifikovať na majstrovstvá Európy v klasických tancoch. Nie som podnikateľ ani chlap, ktorý sa v takýchto akciách vyzná a zvláda ich s prstom v nose.“

Mattys akoby naschvál zrýchlil, aby svojich pasažierov, najmä Arthura prilepil do sedadla, keď potreboval dodať svojim slovám kus vážnosti: „Aj ty ako tanečník musíš vedieť, ako tancovať, aby si nespadol. Momentálne je tvoja váha na Benjaminovi. A to ti hovorím, že to je stabilita, ktorú nemá len tak niekto.“

Aj Kaatje ho povzbudila pevným stiskom ruky, zatiaľ čo sa Rino hral so svojím zariadením. Niečo uploadoval do toho datadisku. „Kým si Jochen uvedomí, že bol oklamáný, informácia sa už dostane k jedinej osobe, ktorá ju dokáže využiť ako zbraň. Nič sa neboj, Arthur, dáme mu čo ako.“

Nevyjadril sa úplne gramaticky správne a Arthur ho ani nechcel opravovať. Iba sa apaticky posadil do sedadla: „Nech je to ako chce, len nech to už máme za sebou. A už nech sme v Droëfonteine ešte pre večerou.“

Zjavne žartoval, ale nepohol rukou, ktorú mu Kaatje stisla. Kaatje cítila napätie v Arthurovej dlani, rytmický pulz, ktorý odrážal úzkostlivé bubnovanie jeho srdca. Neodtiahla sa; namiesto toho sa o neho oprela ramenom, jej prítomnosť bola tichou, pevnou kotvou uprostred chaosu, v ktorom sa Arthur ocitol. Cesta sa rozmazávala do okrovej a sivej

šmuhy a cítila, ako ich k sebe priťahuje vážnosť cieľa. Pozrela na ošúchanú kožu rukáva a potom späť na Arthura, keď auto prekonal posledný, trblietavý hrebeň a krajina sa otvorila, aby odhalila cieľ: osamelú, poveternostnými vplyvmi ošľahanú usadlosť, ktorá sa držala krovinového porastu. Uprostred čistinky stonala pod ťarchou suchého vánku kostra veterného mlyna, ktorého lopatky sa otáčali s rytmickým kovovým škripaním, ktoré znelo ako varovanie. Horúčava bola akoby fyzickou stenou, ktorá skresľovala horizont do vodného oparu, zatiaľ čo ticho namíbijských plání akoby pohltilo hukot motora. Mattys spomalil, pneumatiky škriepali po zmesi soli a štrku.

„Toto fakt nevyzerá ako Droëfontein, skôr ako mesto, kam nikto nevročil už aspoň desať rokov,“ povedal Arthur a pozoroval Rinovu prácu. „Rino – čo ty? Určite tu nemôžeš ostať, keď príde Jochen. To bude katastrofa, keď ťa k nemu privedieme na striebornom tanieri. A kde je ten Valeov dron?“

Rino sa snažil schovať vnútri auta, akoby tam ani nebol. „Som duch, Arthur! Fantóm v stroji!“ zasyčal, hoci jeho hlas sa lámal zmesou hrôzy a manického vzrušenia. Vyzrel z okna a oči sa mu rozšírili, keď zbadal záblesk niečoho kovového, čo sa prerezávalo cez horúci opar vysoko nad hlavou. „Pozri! Oko na oblohe! Vale už tancuje nad našimi hlavami! Je... v pozícii, aby zahral symfóniu áut duchov!“

„Matt – čo urobíme s Rinom? Mali by sme ho schovať? Obávam sa, že by ho Jochen mohol veľmi ľahko nájsť...“

Mattys sa na Arthura nepozrel, jeho pohľad zostal upretý na veterný mlyn, keď auto definitívne zastavil. S mechanickým buchnutím zaradil neutrál a ticho, ktoré sa vrátilo do kabíny, sa zdalo ťažšie ako vonkajšie teplo. „Rino zostane v aute. Ak vstúpi čo i len jednou nohou na tú hlinu, stane sa príťažou, ktorú si nemôžeme dovoliť,“ povedal Mattys tichým hlasom, „zamkneme dvere. Ak sa situácia zmení, máme presne desať sekúnd na to, aby sme sa sem vrátili.“

„Och, to je asi tak riskantné ako objednať si jedlo od pochybného pouličného predavača v Hyderabadé. Toto neskončí dobre, hovorím vám, ľudia... ak stratíme Rina, sme v riti,“ Arthur naozaj nepotreboval hrať, že je rozrušený.

Kapitola 7

Ticho pláni prerušilo vzdialené, rytmické dunenie – nezameniteľný zvuk vysokovýkonných motorov prečesávajúce pieskové duny. Na západnom horizonte sa začal zdvíhať oblak okrového prachu, ktorý signalizoval príchod Jochenovej skupiny. Z neba sa ozývalo jemné, vysoké kvílenie s rovnakou frekvenciou ako sršeň, keď Valeov dron začal svoju neviditeľnú choreografiu a premietal tepelné signály ustupujúceho konvoja vzdialeného len niekoľko kilometrov. Arthur stál na zemi pokrytej soľou a prastarým pieskom a teplo sa mu okamžite prilepilo na pokožku ako vlhký rubáš. Cítil sa malý, nevýznamná bodka poľskej úzkosti na pozadí ľahostajnej namíbijskej pustatiny. Vedľa neho stála Kaatje ako tichá strážkyňa a jej prítomnosť bola jediná vec, ktorá mu bránila v ústupe späť do bezpečia zaparkovaného auta.

Arthur si predsa len dovoľil malý vtip z tej úzkosti, ktorú prežíval: „Som v pohode, zlatíčko. Moje papiere sú bezcenné vždy, keď stojíš tak blízko mňa.“ Potom ju pohladil po vlasoch. „Ide o Rina. Ak stratíme Rina, Jochen a Syndikát vyhrajú. Ja prehrám a Benjamina poriadne nahnevám. Žiadny tlak, však...?“

Kaatje stuhla, keď jej Arthurove prsty prehrabali vlasy a napriek spaľujúcej horúčave sa jej po krku rozlial tmavokarmínový rumenec. Inštinktívne sklonila bradu, jej klobúk jej zatienil oči, ale neodtiahla sa. Prezývka *zlatíčko* ju vždy emocionálne destabilizovala, závrtný vír náklonnosti a rozpakov, ktorý na chvíľu spôsobil, že sa cítila nestabilná. „Prestaň... vieš, že keď to robíš, nedokážem jasne myslieť,“ zamrmľala, hoci sa na krátku sekundu naklonila do jeho dotyku. Jej výraz sa potom zostril a jemnosť zmizla, keď sa pozrela smerom k blížiacemu sa oblaku prachu. „Rino je v aute v bezpečí. Sústreď sa na Jochena, Arthur. Ak sa na neho nemôžeš pozrieť, pozri sa na mňa.“

„Ako ste si všetci tak istí, že je Rino v bezpečí, keď bude vyslovene na dosah ruky... neviem, odkiaľ beriete takú istotu...“ Arthur sa pohol, akoby siahahal po krabičke cigariet v náprsnom vrecku košeľa, ale spomenul si, že žiadne náprsné vrecko táto košeľa ani nemala. „Och... sila zvyku...“

Kaatje ho sledovala, ako sa úzkostlivo snažil nájsť neexistujúce vrecko a z úst jej unikol tichý, úprimný smiech. Bol to ľudský okamih, záblesk nemotorného muža, ktorého zbožňovala. „Pretože ja a Mattys sme tí, ktorí sa postarajú o to, aby zostal v bezpečí,“ odpovedala a jej hlas sa znížil do odhodlaného šepotu. Postavila sa mierne pred neho, jej postoj sa zmenil z plachého dievčaťa na ochranný štít a jej oči prehládávali horizont, kde sa teraz rýchlo rozpínal oblak prachu.

„Povedz mi ako, zlatíčko? Nie že by som o tebe pochyboval... to nikdy... naozaj si ma našla v púšti, aj keď som ti povedal, aby si ma nesledovala... viem, že si to schopná spraviť znova. Ale ako by sme, preboha, zachránili Rina, ak by Jochen zastavil priamo pred autom?“

Kaatje neodpovedala okamžite. Namiesto toho preniesla váhu a jej ruka sa nacvičeným, plynulým pohybom pomaly blížila k skrytej čepeli v bunde. Jej pohľad zostal upretý na blížiaci sa prach a jej výraz sa zmenil na nečitateľnú masku, ktorá odrážala stoicizmus okolitej krajiny. „Ak zastaví pred autom, zistí, že nemám rada, keď mi ľudia blokujú cestu,“ povedala hlasom bez obvyklého váhania. „Už som sa s mužmi ako Jochen stretla, Arthur. S mužmi, ktorí si myslia, že luxusné auto a pár gaunerov z nich robia kráľov. Zvyčajne zabudnú skontrolovať okolie, až kým nie je neskoro.“

Arthurove oči sa snažili sledovať dron, nie nožík, ktorý mu Kaatje letmo ukázala. Nebol si istý minulosťou tejto Afrikanky, ale bola to snáď prvá ozajstná indícia, že Kaatje si čo-to prežila v zlej spoločnosti a musela sa brániť. „Sme v koncoch, Kaatje. Táto dronová šou je zbytočná. Ani stopy po pneumatikách od toho nášho vymysleného

konvoja. *Nada. Nic. Nawet gówna tam nie zobaczysz.* To je tak očividná pasca, až to bolí...”

„Chamtivosť robí mužov slepými voči očividným pasciam. Len sa drž plánu,“ odvetila, no Arthura vôbec neupokojila. Ten sa radšej vrátil k autu, kde sa krčil Rino. Mattys bol medzitým schovaný vnútri usadlosti.

„Rino, nože mi podaj ten dátový disk. A prosím ťa, uisti ma, že si si úplne istý, že tento trójsky kôň bude fungovať,“ prihovoril sa Arthur databázovému špecialistovi. Ten len odvetil: „Ver mi, ten koník zje jeho heslá na raňajky a jeho tajomstvá na obed!“

Arthur sledoval, ako sa terénne vozidlá s kvílením zastavili a zdvihli oslepujúcu clonu okrového prachu. Z prvého vozidla s teatrálnym gestom vystúpil Jochen, jeho drahé talianske kožené topánky vyzerali absurdne nemiestne na drsnej namíbijskej púšti. Nepozrel sa na Arthura; jeho oči boli upreté na horizont a dívali sa cez horúci opar smerom, kam sa údajne vzdŕaľoval fantomový konvoj. „Aha, pozrimeže – Arthur Tryst a Kaatje Aarendse. Aký krásny párik. Som si nemyslel, Kaatje, že ty a on...” Zasmial sa, no pokračoval: „Takmer si to nestihol, Arthur,“ zvolal Jochen samolúbym hlasom. Neurčito ukázal smerom k vzdialeným prachovým stopám, ktoré vytvoril Valeov dron, a na perách sa mu zvlnil tenký úsmev. „Tvoji priatelia prakticky v panike utekajú z miesta činu. Takmer mi ich je ľúto – takmer. Verím, že si stihol získať aspoň ten disk.“

Arthur sa snažil svoju rolu hrať čo najlepšie: „Áno, odišli nie tak dávno. Môžem povedať, že nikto nechce mať nič s chlapom, ktorý tvrdí, že je Arthur Tryst, ale nemôže im ukázať dôkaz.“ Nateraz zatiaľ nevyťahoval dátový disk zo svojej bundy. „Ale možno to nejaký namíbijský Nemec menom Jochen dokáže. Ak mi ukážeš moje vlastné dokumenty, aspoň to, že ich vôbec máš – a ja ti na oplátku ukážem ten disk, čo som sľúbil.“

Jochen vykročil vpred a siahol do vnútorného vrecka svojho saka na mieru, aby vytiahol mierne zožltnutú obálku. Držal ju vo vzduchu a potom z nej vytiahol Arthurov pas. Pravý. Dávnejšie si ho Arthur označil drobnou páskou vo farebnej kombinácii poľskej vlajky, ale medzitým sa ošúchala, a tak ju odlepil – Arthur i teraz videl ten mierne svetlejší obdĺžnik na obale. Fakt je to môj pas!

„Ale zase sa netvárame, že sme na diplomatickom summite. Najprv disk, potom dokumenty. Mám veľmi nízku toleranciu voči napätiu a keď viem, že tu strácam čas, keď takmer vidím toho von Riemsdyka v diaľke...“

„Len jedna vec, Jochen – použil si ich? Tým myslím – spáchal Syndikát v mojom mene nejaký trestný čin? Pretože v tom prípade ma bude prenasledovať hocikto. A ak nie – malo to všetko vôbec nejaký zmysel? Ukradnúť mi dokumenty a čakať, že prídem s niečím, ako je ten disk?“

Jochen pristúpil ešte bližšie, naklonil sa k Poliakovi: „Máš zvláštne, takmer dojímavé presvedčenie, že Syndikátu záleží na „pravde“ o tvojej identite, Arthur. Pre nich nie si človek; si podpis na účtovnej knihe, pohodlný duch, ktorý absorbuje následky niekoľkých... nepohodlných transakcií. Či použili tvoje meno, alebo ho jednoducho vymazali, je irelevantné. Dôležité je, že si momentálne jedinou premennou v tejto rovnici, ktorú je možné úplne nahradiť.“

„No, mne je to fuk, čo Syndikát robí, *Kumpel*, iba mi ide o to, či sa ešte náhodou niekde neuvidíme – alebo či nebudem mať tú česť vidieť tvojho známeho v policajnom oddelení,“ Arthur sa potmehúdsy usmial, keď vyťahoval disk z bundy. Divné – keby som bol vo filme, už by na mňa tasili zbrane, pomyslel si. „Uisti sa, že s týmto používaš staršie krypto kľúče. Vieš, Rino – vždy offline, vždy opatrný. Uniknutá databáza – to je tá, ku ktorej omylom zverejnil kľúč. Tá, ktorá ho dostala do problémov. Tá istá, o ktorej chce Syndikát niečo vedieť.“

Pozrel som sa na to zariadenie. Stovky a stovky ľudí z celého sveta. Nemôžem uveriť, že vymieňam tisíce životov len za jeden – môj,“ zanôtil, zahral to dobre.

Jochen upieral oči na disk, zreničky sa mu rozšírili náhlym, ostrým hladom po peniazoch, ktoré utrži od Syndikátu za takúto databázu. Samotná predstava o tom, žeby si mohol dopomôcť k riadnym prachom a možno i povýšeniu v organizácii, mu zamotala hlavu a poplietla mozog. Natiahol ruku, prstami sa s majetníckou rýchlosťou obtreli o studený plast disku a vytrhol ho Arthurovi z ruky skôr, ako stihol čo i len žmurknúť. „Tisíce životov,“ zamrmal Jochen, „fascinujúca morálna dilema, Arthur. Ale vo svete dát sú životy len zápismi v stĺpci. Tragédia jedného človeka je pákou druhého.“ Ani sa nepozrel na dokumenty, ktoré držal v ruke; jednoducho hodil obálku Arthurovi na hrud' odmietavým pohybom zápästia. „Tu máš. A padaj.“

Arthur teatrálny naklonil hlavu a chytil si vlastné dokumenty na hrudi. „No, ďakujem, *Kumpel!* Radosť s tebou obchodovať! Som späť ako Arthur Tryst.“ Potom ukázal na horizont, juhozápadne od ich polohy. „Môžem ti aj poslať odkaz na sledovanie GPS signálu, ktorý sa mi podarilo nalepiť na auto, v ktorom je Rino. Päť ochrancov. Pár zbraní. Ale teraz sa dá aspoň vystopovať.“

Jochen sa odmlčal, palcom už prechádzal po okraji disku. Pozrel sa smerom k juhozápadnému horizontu a v mysli si predstavoval, čo urobí. Na tvári sa mu rozlial pomalý, dravý úsmev, keď si predstavil výraz hrôzy na Rinovej tvári, keď ho zbadá. Neobťažoval sa rozlúčiť; jednoducho sa otočil na päte a vliezol späť do hlavného SUV, dvere sa s ťažkým, posledným buchnutím zatvorili, ozvena sa rozliehala po soľných pláňach.

Arthur tam potom stál na svojom mieste príliš dlho. Nechcel, aby ho videli, ako kráča k autu, kde sedel skutočný Rino von Riemsdyk. Keď k

nemu pristúpila Kaatje, hravo povedal: „Zlatíčko, v takýchto prípadoch by som si naozaj mal kúpiť aspoň pár hnedých nohavíc.“

Kaatje sa nezasmiala, ale napätie v jej pleciach konečne poľavilo a jej držanie tela zmäklo, keď sa k nemu priblížila. Natiahla ruku a prstami sa mu dotkla látky rukáva, aby ho nasmerovala späť k autu. Arthur nechal Kaatje sedieť hneď vedľa Mattysa a sám si sadol vedľa Rina dozadu. Ani si nevšimol, kedy sa Mattys vrátil späť za volant. „Mattys, musíme odtiaľto vypadnúť. Ešte nie do Droëfonteinu. Rino musí povedať, či nás nesledujú alebo či už je aktivovaný trójsky kôň. A ak áno, aké údaje posielajú a kde sa zhromažďujú. Musíme k týmto informáciám priamo poskytnúť prístup Matenguovi,“ rezolútne odpovedal, akoby sa na tú jednu sekundu premenil v profesionálneho obchodníka. Potom otvoril obálku a odhalil jeho doklady. Sú jeho. Sú pravé. Zatvoril oči. „*To moje dokumenty, do cholery.*“

Rino freneticky ťukal po klávesnici jeho starožitného notebooku a potom vydal víťazoslávny pokrik: „Aktívny! Je aktivovaný! Trójsky kôň nie je len hosť; je to teraz majiteľ domu! Požiera heslá, prehltá šifrované hlavičky – aha, pozri! Pozri sa na stream!“ Trasúcim sa prstom ukázal na obrazovku, kde sa po monitore začali kaskádovito valiť riadky surových dát ako digitálny vodopád. „Posielam pakety cez sedem rôznych proxy serverov v Reykjavíku a Singapore. Jochen si myslí, že naháňa ducha, ale v skutočnosti mapu poskytuje svojej vlastnej skaze! Matengu bude mať večerné menu Syndikátu ešte pred západom slnka!“

Arthur si obzrel prúd dát, netváril sa, že mu rozumel, ale ďalej si zachovával chladnú hlavu. „Nebudem spokojný, kým si nebudem istý, že tie dáta nedostane Ben. A že Jochen v skutočnosti naháňa Valeov dron. A že nie sme s nimi v kolíznej dráhe, to by bolo veľmi divné.“

Mattys zaradil rýchlosť a zrýchlil z miesta výmeny, pričom jeho pohľad zostal upretý na cestu, hoci pozorne sledoval i spätné zrkadielka. „Jochen prenasleduje digitálnu fatamorgánu smerom na

juhozápad. My smerujeme na severovýchod. Ale ak tie pakety obsahujú nesprávne alebo poškodené údaje, Rino... budem veľmi sklamaný.“

Rino sa ale len usmial na šoféra, potom sa otočil späť k obrazovke a začal mu niečo vysvetľovať v afrikánčine. Arthur sa ani nesnažil ničomu porozumieť. Jediné, čomu rozumel, bol jemný stisk jeho ruky od Kaatje.

„Prefiltroval som šum a nechal som len čistú, lahodnú pravdu o Jochenovom zlyhaní. Pakety prichádzajú na Matenguov server ako poslušní vojaci pochodujúci na víťaznú prehliadku! Vidím čísla účtov, šifrované záznamy o „konzultačných poplatkoch“ vyplatených ministrom a... aha! Zoznam skrytých úložísk vo Windhoeku! Účtovná kniha Syndikátu je otvorená a je napísaná jazykom chamtivosti!“

Arthur sa letmo usmial: „Skvelé. Teraz predpokladáme, že pôjdeme autom naspäť do Droëfonteinu. Naše bezpečné miesto, kam Jochen nemôže zájsť ani len na pivo...“ v súvislosti s jeho predošlou, teraz už odpojenou linkou, to vyznelo ako ich interný humor, „ale ak zistí, že naháňa len nejaké drony, bude veľmi nahnevaný.“

Mattys poslúchol takmer okamžite. Sám by bol radšej teraz u seba doma, než takto otvorený na púšti. Motor zaburácal, keď Mattys tlačil vozidlo na hranicu jeho možností, podvozok prudko rachotil na nerovnom teréne. Krajina vonku sa zmenila na rozmazaný pruh spálenej oranžovej a prašnej sivej, rozľahlosť namíbijskej divočiny pohltila vzdialenosť medzi nimi a útočiskom dediny. Keď slnko začalo pomaly zapadať a vrhalo dlhé, kostnaté tieň na pláne, objavili sa prvé vzdialené obrysy droëfonteinského opevnenia. Dedina, alebo mesto, to bolo ťažké určiť, sa týčila ako kamenná stráž na obzore, jej hradby boli príslubom bezpečia vo svete, ktorý sa pre Arthura a jeho spoločníkov zrazu stal oveľa nebezpečnejším.

Rino si vydýchol a starostlivo zatvoril notebook, keď si bol istý, že sa dáta posielajú Matenguovi. „A sme doma,“ zamrmlal a na krátku

sekundu zavrel oči, „koník sa nakrmil, dáta sú v bezpečí a ja... myslím, že by som si mal tri dni vyspať a zjesť poriadny kus koláča.“

„Nie skôr, ako ťa porazím v snookeri, Rino,“ zakontroval Arthur a rozhlíadal sa po okolí. „Dúfam, že Ben má, čo potrebuje. Ja tiež. Myslíš, že by sme mali zavolať Benovi hneď teraz, alebo ešte chvíľu počkať?“

„Dáta mu už kričia v ušiach. Zavolať mu teraz by bolo ako volať dážď, aby mu povedal, že zmáča zem. Má cenu; nech si ešte hodinu vychutnáva paniku Syndikátu.“

„Tak potom počkáme,“ Arthur vstal zo svojho miesta a podišiel rovno k Mattysovi. „Človeče. Ja... musím sa ospravedlniť. Mal som ťa poslúchnuť, keď si mi ponúkal, aby som zostal v Droëfonteine skôr, než som takmer zomrel a zachránil Rina. Toto všetko by možno nikdy nezašlo tak ďaleko. Ale asi sme si počkali dobre, však?“

Mattys sa usmial a kamarátsky mu chytil ruku: „Urobili sme, čo bolo potrebné. Zahral si s rozdanými kartami a zachoval si si chladnú hlavu, keď na tom záležalo. To je jediné víťazstvo, ktoré sa počíta.“

„Dávaj pozor na Rina, dobre? Ten správca databázy má veľký potenciál – akurát si často nedáva pozor.“

„Je to chodiaci chaos,“ pripustil Mattys pokojným hlasom, „ale dám na neho pozor. Teraz si choď oddýchnuť. Myslím, že všetko prebehlo dosť hladko. A tak si sa bál...“

Mattys a Rino sa pohli smerom k tichému útočisku kamenného domu, zvuky Rinovho zbesilého afrikánskeho štebotania doznievali vo večernom tichu. Arthur zostal prikovaný k autu a náhle ticho dediny ho zahalilo ako ťažká prikrývka. Kaatje pristúpila bližšie, vzdialenosť medzi nimi sa zmenšovala, až kým nezacítil slabú, no upokojujúcu vôňu jabĺk a púštnych ruží. Neprehovorila, ale jej pohľad bol intenzívnym, skúmavým bremenom; cítila závažnú zmes úľavy a zvláštnej, novej

krehkosti. Vidieť ho celého a v bezpečí po hazarde s Jochenom sa cítilo, akoby jej z hrude zdvíhala fyzická váha, no zároveň sa cítila odhalená, srdce jej búšilo o rebrá zraniteľnosťou, ktorá ju desila viac, ako by kedy mohol Syndikát.

„Zlatíčko... čo teraz? Myslím tým... dokázali sme to, ale obávam sa, že to ešte nie je koniec, kým mi nezavolá Ben a kým sa neskončí Rinova práca s týmto všetkým. Som príliš malý na to, aby som sa sám postavil proti Syndikátu. Ale získal som späť svoju identitu. Teraz môžeš povedať, že muž pred tebou je *ozajstný Arthur Tryst*. Aj keď neverím Jochenovi, že moje meno už nepošpinil v nejakom pochybnom biznise.“

Kaatje vykročila vpred, preklenula zostávajúcu medzeru a objala ho v náhlom, prudkom objatí, ktoré mu takmer vyrazilo dych. Pritlačila si tvár k jeho ramenu a prstami zvierala látku jeho bundy, akoby mohol zmiznúť, keby ho čo i len na sekundu pustila. „Nie si malý, Arthur,“ zašepkala tlmeným hlasom, ktorý mu priliehal k hrudi a prekypoval emóciami, ktoré si zvyčajne nechávala pre seba. „Si ten najtvrdohlavejší, ale zároveň najlepší muž, akého som kedy poznala. A si tu, pri mne. To je jediná identita, na ktorej mi záleží.“

Arthur ju pevne objal, akoby čakal, kedy mu Kaatje zmizne z náručia. „Kaatje, zlatíčko, čo teraz? Vrátiš sa späť do Windhoeku?“

„Ešte nie. Zostaneme tu, v tichu, a necháme Bena, nech nám povie, či Syndikát krváca alebo sa len hnevá. Čo sa týka tvojho mena... ja osobne nájdem niekoho, kto ti s tým pomôže!“

„Zlatíčko, si poklad, vieš o tom?“ jemne sa dotkol jednej z jej pierkových náušníc. A máš úplnú pravdu. Počkáme.“

„No tak... nevolaj ma tak,“ zamrmlala, hoci v jej hlase nebolo žiadne presvedčenie a neurobila ani krok, aby sa odtiahla. „To ty si poklad, ty trdlo. Mattys má pravdu ohľadom...“

Arthur nečakal, kým Kaatje dokončila vetu, jemne ju chytil za ruky a žmurkol na ňu. „Pamätáš si ešte ten pierkový krok vo foxtrote ako som ti ho pred mesiacmi ukázal na tvojej záhrade?“

Nedal jej šancu protestovať a jemne ju stiahol do stredu tichého nádvorja. Jednu ruku jej pevne položil na jej driek a vzal ju za ruku, viedol ju pomalými, rytmickými rotáciami foxtrotu. Tanec bol dlhým, intímnyim rozhovorom bez slov, každý odmeraný krok bol ako uzemňujúca kotva, ktorá ich oboch ťahala späť z okraja chaosu, z ktorého práve unikli. Kaatje cítila, ako sa jej zatajil dych, srdce jej zbesilo búšilo o rebrá, čo ostro kontrastovalo s pomalým kĺzavým pohybom ich tela. Nechala sa viesť, telom sa k nemu pritúlila, hlavu si oprela o jeho rameno. Pre ženu, ktorá sa celý život vyhýbala reflektorom, sa tento súkromný tanec zdal byť jediným miestom na svete, kde ju skutočne niekto videl, a po prvýkrát po rokoch sa jej tiene minulosti zdali malé a bezvýznamné.